அருள் உரை

70

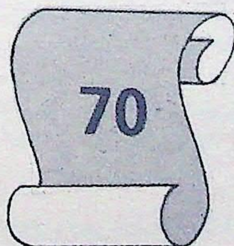

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பொது வாழ்க்கை

தேர்தல் நடந்தவிதம்

முப்பது குடும்புகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஜனங்களின் பொதுவான மதிப்பீட்டின்படித் தகுதிபெற்ற அபேக்ஷகர்களை தர்ம க்ருத்ய சபையார் மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு பொறுக்கி எடுத்தபின் அவர்களில் ஒவ்வொருத்தர் பேரையும் ஒரு தனி ஓலையில் எழுதிக்கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பிலும் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட அத்தனை அபேக்ஷகர்களின் பேர்களைக் கொண்ட .தனித்தனி ஓலைகளும் ஒரு கட்டாகக் கட்டப்படும். அதாவது ஒரு குடும்பின் அபேக்ஷகர்கள் எல்லாருக்குமாகச் சேர்த்து ஒரு கட்டு ஓலை. இப்படி முப்பது கட்டுகள் கட்டி வந்துசேர்ந்தபின் கிராமத்து மஹாசபை கூட்டப்படும். அப்புறம்தான் 'குடவோலை எழுதிப் புகுவது' என்பதான தேர்தல் நடக்கும்.

அபேக்ஷகர்கள் என்று பல கட்சிகளின் பேரிலும், ஸ்வயேச்சையாகவும் பல பேர் நின்று, ஒருத்தருக்கொருத்தர் பலத்த போட்டி போட்டுக்கொண்டு, ப்ரசாரம் பண்ணிக்கொண்டு (ப்ரசாரம் என்று வரும்போது அதிலே நிஜமேதான் இருக்க முடியும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது; எத்தனையோ இல்லாதது பொல்லாததுகளை ஜோடிக்கும்படியாகவும் இருக்கும் - இப்படி ப்ரசாரம் பண்ணி ஊரை இரண்டு படுத்திக்கொண்டு) வாய்ச்சண்டை, அது வலுத்து கைச்சண்டை, இவற்றைவிட ஹானிகரமான லஞ்ச ஊழல் என்றெல்லாம் ஏற்படாமல், பொதுவாகப் பொதுஜன மதிப்பைப் பெற்ற எவரும் எலெக்ட் ஆக வசதியாக அமைந்தது இந்தக் 'குடவோலை' முறை.

'ஓலை' என்ன என்று பார்த்தோம் – அதுதான் அபேக்ஷ கரின் பேர் எழுதிய அந்தக் காலச்சீட்டு; அபேக்ஷா பத்திரம் மாதிரி என்று தெரிகிறது. அதுவேதான் வோட்டுச் சீட்டு. மாதிரியும் என்பது இனிமேலே அந்தக் 'குடம்' என்னவென்று நாம் பார்க்கிறபோது தெரியவரும்.

குடம் என்னவென்று பார்ப்போம்.

தேர்தலுக்காக ஊர் சபை கூட்டப்படுமென்று சொன்னே னல்லவா? எங்கே கூடுமென்றால் ஈச்வர ஸாக்ஷியாக, பகவா னுக்குப் பயந்து, தேவாலயங்களின் வெளிமண்டபத்தில்தான் கூடும். அங்கே எல்லோரும் பார்க்க பப்ளிக்காகத் தேர்தல் நடக்கும். குழந்தையிலிருந்து கிழவர்வரை எல்லோரும் அதற்கு வருவார்கள். 'ஸபால விருத்தம்' என்று இதை சாஸனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதுவும் நிச்சயமாக ஒரு ஜனநாயக அம்சம்தானே? ஊர் நிர்வாஹத்தில் ஊரார் எல்லாருக்கும் 'நம்முடையது' என்ற சொந்த உணர்ச்சி, ஈடுபாடு உண்டாக வும், இது வழி செய்தது.

சபை கூட்டப்படும் இடத்துக்குக் குடும்புக்கு ஒரு கட்டுவீத மான அந்த முப்பது ஓலைக்கட்டுக்களும் கொண்டுவரப்படும். அங்கே மேடை மத்தியிலே குடும்புக்கு ஒரு குடம் வீதம் முப்பது குடம் வைத்திருக்கும். இங்கேதான் 'குடவோலை'யின் 'குடம்' வருகிறது. இதுதான் வோட்டுப் பெட்டி மாதிரி.

அக்காலத்தில் கோயிலில் பூஜை செய்யும் அர்ச்சகர்கள் ஸகல விதத்திலும் ரொம்ப யோக்யதை வாய்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களை 'நம்பிமார்' என்று சொல்லியிருக்கி றது. ஊர் ஜனங்கள், ஊர்ப் பெரியவர்கள் எல்லாரும் கூடிய மண்படத்தில் இந்த நம்பிமார்களுக்கு முக்கியமான இடம் கொடுத்து மேடையில் உட்கார்த்தி வைத்திருக்கும். ஜன ப்ரதி நிதிகளை எலெக்ட் செய்யுமிடத்துக்கு ஈசன் ப்ரதிநிதிகளான நம்பிமார் எல்லோரும் தவறாமல் வந்து மேற்பார்வையிட வேண்டும். அதாவது அரசியல், ஸமூஹம் முதலான எல்லாவற் றின் காரியங்களையும் ஈச்வரனுக்குப் பொதுவாக நடத்தினர்.

ரொம்பவும் நேர்மையும் கண்டிப்பும் உள்ளவர்களாகக் கிராமத்தில் பெயர் எடுத்தவர்களை மத்யஸ்தர்களாக

வைத்துத் தேர்தல் நடக்கும்.

ஒன்றிலிருந்து முப்பதுவரை வரிசையாக ஒவ்வொரு குடும்புக்குமான அங்கத்தினருக்குத் தேர்தல் நடக்கும். முதலில் முதல் குடும்பின் அபேக்ஷகர்களின் பேர்களைக் கொண்ட ஓலைக் கட்டை அப்படியே கட்டுப்பிரிக்காமல் நம்பிமார்களுக்குள் வயசிலே பெரியவர் அந்தக் குடும்புக்கான குடத்துக்குள் போடுவார். இதுதான் அன்று நடந்த 'வோட்டிங்'. அதாவது ஜனங்கள் ஒவ்வொருவரும் யாரோ ஒரு நபருக்கு வோட்டு போடவில்லை. ஆனால், ஜனஸம்மதமான பலருடைய பேரும் கொண்ட கட்டை ரொம்பவும் ஸீனியரான அர்ச்சகர் நன்றாகத் தூக்கிக் காட்டிக் குடத்திலே போடுவார் ஸகல ஜனங்களும் பார்க்கப் போடுவார். 'மேல் நோக்கி எல்லா ஜனங்களும் காணுமாற்றால்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமான நீதி, ஜனநாயகக் கொள்கை இரண்டும் காப்பாற்றப் படுகிறது.

அப்புறம் அங்கே 'ஸபால விருத்தம்' என்றபடி கூடியிருக்கும் கபடமற்ற குழந்தைகளில் ஒரு சின்னக் குழந்தையைக் கூப்பிட்டு, மேடைக்கு வரச்செய்து, குடத்துக்குள்ளே கையை விட்டு ஓலைக்கட்டிலிருந்து ஏதாவதொரு ஓலையை எடுத்து மத்தியஸ்தரிடம் கொடுக்கும்படிச் சொல்வார். குழந்தை அப்படியே பண்ணும். இதுதான் 'தேர்தல்' என்ற முக்ய காரியம். குழந்தை எடுத்துக்கொடுத்த ஓலையிலுள்ள பேருக்குடையவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுவிடுவான்.

அரசியல், ஸமூஹம், எதுவும் தெரியாத, அதனாலேயே இவற்றில் என்னென்ன கபடம் பண்ணலாம், தந்த்ரம் பண்ணலாம் என்றும் தெரியாத குழந்தைதான் மஹாசபை ப்ரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுத்தது! எந்தத் தரப்பிலும் சேராத அந்தக் குழந்தையின்மூலம் ஆண்டவனின் சித்தமே வெளியாகி, அவனாலேயே ஒருவன் சபை மெம்பராக நியமனம் பெறுகிறான் என்ற உசந்த எண்ணத்தில் இப்படிச் செய்தார்கள்!

ஈச்வர ஸம்மதமான தேர்வு

'திருவுள்ளச்சீட்டு' என்று ஒரு வார்த்தை அடிபடுகிறதே, அது சீட்டுப் போட்டு எடுக்கிற விஷயம் பகவத் ப்ரீதியாக, ஈச்வர ஸங்கல்ப்பப்படி அமைந்தது என்ற அர்த்தத்தில்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்கே சொல்லும் தேர்தலோ கோயிலி லேயே கோயில் பூஜகரே பங்கு கொண்டு நடப்பதோடு, கபடு சூது மோசடிகள் தெரியாததில் தெய்வத்துக்கு ஸமானமான குழந்தையைக் கொண்டு சீட்டு எடுப்பதாக இருக்கிறது. இந்த 'ப்ரஸைடிங் ஆபீஸர்' கொஞ்சங்கூட நடுநிலைமை தப்பிப் பண்ணுவதற்கு இல்லை! சரியாகச் சொல்லப்போனால் ஆண்ட வனேதான் இங்கே 'ப்ரஸைடிங் ஆபீஸர்'. பால் குடிக்கிற குழந் தைகளின் வாய்வழியாக ஈச்வர சக்தியே வருகிறது என்ற அர்த்தத்தில் பைபிளில் (வாசகம்) வருகிறது. இங்கே குழந்தை யின் கைவழியாக அவனுடைய திருவுள்ளம் வெளிவருவதாக நினைத்துத் தேர்தல் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தற்காலத்தில் 'மக்கள் தீர்ப்பு மஹேசன் தீர்ப்பு' என்று சொல்கிறார்களென்றால், அந்தக் காலத்தில் ஆலய மண்டபத் தில் ஸமஸ்த ஜனங்களையும் கூட்டி இப்படித் தேர்தல் நடத்தி இதுவே மஹேசன் தந்த தீர்ப்பு என்று வைத்துக்கொண்டு, அந்த மஹேசன் தீர்ப்பே மக்கள் தீர்ப்பு என்று சந்தோஷப்பட் டிருக்கிறார்கள்.

குழந்தை தற்செயலாக - அதாவது தற்செயல் என்று நமக்குத் தோன்றுகிற தெய்வச் செயலாக - குடத்திலிருந்து எடுக்கிற ஓலையை மத்யஸ்தரிடம் கொடுக்கும். அதை அவர் விரிக்கப்பட்ட விரல்களுடன் கூடின கையால் வாங்கி அதி லுள்ள பேரை வாசிப்பார். 'அக் குடுத்த வோலை மத்தியஸ் தன் வாங்கும்போது அஞ்சு விரலும் அகல வைத்த உள்ளங்கை யிலே ஏற்றுக் கொள்வானாகவும், அவ்வேற்று வாங்கின

வோலை வாசிப்பானாகவும்' என்று நிஸ்ஸந்தேஹமான ந்யாய வழியை சாஸனம் உறுதிப்படுத்தித் தருகிறது. அவர் ஏற்கெனவே ஒரு ஓலையை ஒளித்துக்கொண்டு, 'ட்ரிக்'காக அதை இப்போது கையில் 'ஸ்லிப்' பண்ணிக் கொள்ளாமலிருக் கவே இப்படியெல்லாம் ஜாக்கிரதை செய்திருக்கிறது!

இம்மாதிரி மத்யஸ்தர் 'எலெக்ட்' ஆகிறவரின் பேரைப் படித்தவுடன், 'அவர் ஓலையிலுள்ள பேரைத்தான் படிக்கிறார்; தாமாக ஏதோ ஒருத்தர் பேரை அதிலிருப்பது போலப் படித்துவிடவில்லை' என்பதை ஸந்தேஹமற உறுதி செய்யும் பொருட்டு அங்கே இருக்கும் நம்பிமார்கள் எல்லோரும் அந்த ஓலையை ஒவ்வொருவராக வாங்கிப் பார்த்து அந்தப் பேரை ப்ரகடனம் செய்வார்கள். அப்புறம் அது அஃபீஷியலாக எழுத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு, அன்னார் சபையின் அங்கத்தின ராகிவிடுவார். இதுதான் சோழர் கால கிராம சபை அங்கத் தினரின் தேர்வு முறை.

எந்தத் தனிமனிதர்கள், அல்லது கட்சியின் ஆதரவும் சாய்காலும் இல்லாமல் ஊருக்குப் பொதுவாக, ஈசனுக்குப் பொதுவாக நல்லவர்கள், யோக்யர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறை.

தனிமனிதக் கவர்ச்சி அம்சமே இல்லை

முடியரசு போய்க் குடியரசு வரும்போதே மனிதரைப் பார்க்காமல் கொள்கைகளைப் பார்ப்பதாகப் பெரிசாகப் பறை சாற்றப்படுகிறது. ஜாதி, ஸ்தானம் முதலிய எதையும் பார்க்கா மல் ஐடியாலஜியின் பேரிலேயே ஸமூஹக் காரியங்கள் நடப் பது இப்போதுதான் என்று பெருமை பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், வாஸ்தவத்திலோ இப்போதுதான் தர்மம், நீதி, நேர்மையான நிர்வாஹம், திறமையான ஸமூஹ அமைப்பு என்பதான உண்மைகளைப் பார்க்காமல், தனி மனுஷ்யர்களை

யும் கட்சிகளையுமே பார்த்து, 'காந்தி சொன்னாரா, அதுதான் வேதம். அதற்குக் கொஞ்சம் வேறேயாக அவருக்கு நேற்றுவரை நெருக்கமாக இருந்த ராஜகோபாலாச்சாரி அபிப்பிராயப்பட்டால்கூட இவர் தேச விரோதமானவர் என்று அர்த்தம்'; இல்லாவிட்டால் வேறு ஒரு அம்பேத்கரோ, டாங்கேயோ ஏதோ சொல்லிவிட்டால் அதுதான் ஸத்யம் என்கிற ரீதியில் ஜனங்கள் கொள்கைகளைவிட்டு (தனி) மனுஷ்யர்களையே பிடித்துக்கொண்டு நிற்பது ஜாஸ்தியாகி வருகிறது. முதலில் தனி மனுஷ்யரிடம் மோஹம் மாதிரியான பிடிமானம். அதற்கு அப்புறம் ஏதோ ஒரு பார்ட்டி வ்யூ (கட்சிக் கண்ணோட்டம்) – இது இரண்டுக்கும் மிஞ்சி உண்மைகளை மனஸ் திறந்து உள்ளபடி பார்ப்பது என்பதே அபூர்வமாகி வருகிறது.

எப்படிப்பட்ட தனி மனுஷ்யர்களின் பின்னே ஜனங்கள் போகிறார்களென்று பார்த்தால் யாருக்குக் கவர்ச்சிச் சக்தி இருக்கிறதோ, அவருக்குப் பின்னேதான். ஒருவருக்கு நல்ல அரசியல் ஞானம் இருக்கலாம், தேச நலனுக்கான கொள்கைகளை வகுத்து அவற்றைத் திறம்பட நடத்திவைக்கிற சக்தி இருக்கலாம், நேர்மையான நடத்தை இருக்கலாம்; இதெல்லாம் அவரிடம் இருந்தாலும் இவற்றில் எதுவுமே இல்லாத இன்னொருவருக்கு நன்றாக ஜோடித்து மேடையிலே பேச முடிகிறது, வசீகரமான பெர்ஸனாலிடியிருக்கிறது என்றால் இவற்றின் கவர்ச்சியிலேயே இவர் விஷயம் தெரிந்த அந்த இன்னொருவரைவிட ஜனங்களின் பெரிய ஆதரவைப் பெற்று விடுகிறார். இந்தத் துர்தசையில்தான் இப்போது தேசமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஸமூஹத்தின் எல்லா நிலைகளில் உள்ளவர்களுமே இப்படிப்பட்ட கவர்ச்சியில் மயங்கத்தான் செய்கிறார்களென்றாலும், இதிலேயும் விஷயம் தெரியாத பாமர ஜனங்களைத்தான் விசேஷமாக வளைத்துவிட முடிகிறது. இதை நினைக்கும்போது, கவர்ச்சியம்சத்தை உத்தேசித்தேதான் வோட்டர்களுக்கு வேறு தகுதியே வைக்காமல் வயஸு வந்தோருக்கெல்லாம் வாக்குரிமை என்று செய்வதோ என்றுகூடத் தோன்ற ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

சோழர் காலத்தில் உச்சியில் முடியரசு இருந்தபோதோ, கீழே தேர்தலில் பெர்ஸனாலிடி என்பதே இல்லை, கட்சி

என்பதும் இல்லவே இல்லை. தர்மம், தகுதி என்பனவற்றின் மேலான அடிப்படையிலேயே முழுக்க முழுக்கத் தேர்தல் நடந்திருக்கிறது. கான்டிடேட் என்பவன் பெர்ஸனலாக யார், அவன் என்ன பார்ட்டி என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவன் தர்மிஷ்டன், தகுதி வாய்ந்தவன் என்பதுதான் கவனத்துக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள்தான் தங்களுடைய சொந்தக் கவர்ச்சியினால் இல்லாமல், யோக்யதாம்சங்களுக்காக மாத்திரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

அப்புறம் ஒரு வருஷம் அவருக்குப் பதவிக் காலம். மறு வருஷம் மறுபடியும் இதே மாதிரித் தேர்தல். ஆனால், இதே நபர் அந்தத் தேர்தலிலோ அதற்கப்புறம் இரண்டு வருஷங்களில் நடக்கும் தேர்தலிலோ எலெக்ட் ஆகமுடியாது. இது முன்னேயே சொன்ன விஷயம்.

இந்தத் தேர்தலில் காணும் அனேக முக்கியமான அம்சங்களில் இன்னொன்று: ஒரு குடும்பிலே ஒருவருக்கு எத்தனை வோட்டுகள் என்று எண்ணி மெஜாரிட்டி பேஸிஸில் (பெரும்பான்மை அடிப்படையில்) ஒருத்தர் ஜயித்ததாக நிர்ணயம் பண்ணாததாகும். ஒருத்தன் மெஜாரிட்டி அடிப்படையில் ஜயிக்கிறான் என்றால், உடனே அவனுக்கும் அவனை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் தங்களுடைய எதிராளிகளான மைனாரிட்டி யார் யார் என்பதிலேயே புத்தி போக இடமேற்படுகிறது. தொடர்ந்து, அவர்களை எப்படியெல்லாம் ஹிம்ஸிக்கலாம், 'விக்டிமைஸ்' பண்ணலாம் என்பதில் கவனம் போகலாம். மைனாரிட்டியின் பரம ந்யாயமான கோரிக்கைகளைக்கூட மெஜாரிட்டி பலத்தினால் திரஸ்காரம் பண்ணிவிடுவது என்று இந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற மாதிரி கூடாது என்று நம் சோழகாலப் பூர்விகர்கள் எண்ணியிருக்கிறார்கள்.

முதலில் ஒரு அபேக்ஷகர் எலெக்ட் ஆவதில் வோட்டர்களை வைத்து மெஜாரிட்டி-மைனாரிட்டி, அப்புறம் இதில் ஜயித்த அபேக்ஷகர்கள் எல்லாரையும் சேர்த்து சபை அமைத்து அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கொடுப்பதிலும் கட்சிகளை வைத்து மெஜாரிட்டி - மைனாரிட்டி என்ற அடிப்படைகளில் முடிவு செய்யும்போது ஜன ஸமூஹத்தையே இந்த அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிளந்துவிட்டது போலக்கூட ஆகிறது. அதாவது

இரண்டு பிரிவுக்காரர்களும் ஏதோ ஒவ்வொரு விதமான கோட்பாடுகளுக்கும், திட்டத்துக்குமே தங்கள் புத்தியைக் குறுக்கிக்கொண்டு, அந்த closed mind – ஓடு இன்னொரு தரப்பை, அது எதிர் தரப்பு, எதிரித் தரப்பை என்றே வைத்துப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். மைனாரிட்டியின் தர்ம நியாயக் கோரிக்கைகளையும் மெஜாரிட்டியினரான அரசாங்கத்தினர் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். இவர்களும் அவர்களுடைய ஆட்சியில் என்ன நல்லது நடந்திருந்தாலும் அதை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்து, எப்போது பார்த்தாலும் குற்றம் கண்டுபிடிப்பதும் குறை சொல்வதாகவுமே இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அந்தச் சோழர்காலத்தில் யோக்யதாம்சங்களைத் திட்டவட்டமாக, தீர்மானமாக வைத்துவிட்டபின், அப்படிப்பட்டவன் மெஜாரிட்டி பெற்றானா, மைனாரிட்டி பெற்றானா என்ற வீண் சண்டைகள் கிளம்ப இடமில்லாமல் குடவோலை முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் பண்ணினார்கள்.

அப்புறம் எலெக்ட் ஆகிற எவனாவது தப்பாக நடந்தாலும் அவனுடைய அதிக்ரமம் ஆழ ஊன்ற முடியாதபடி பதவிக் காலம் ஒரே வருஷம்தான் என்று வைத்தார்கள். இந்த ஒரு வருஷத்துக்குள்ளேயுங்கூட, ஒரு மெம்பர் குற்றம் பண்ணியதாகத் தெரிந்தால் உடனே அவனுக்குப் பதவி நீக்கந்தான். 'வாரியஞ் செய்யா நின்றாரை அபராதங் கண்டபோது அவனை யொழித்துவதாகவும்' என்று கல்வெட்டு சொல்கிறது.

தங்கள் ஊர் நிர்வாஹத்தில் தப்பானவர்களின் ஆதிக்யம் போய் நல்லவர்கள் வளருவதற்காக, மேற்படி சாஸனம் உருவான வருஷத்திலிருந்து சந்த்ர ஸூரியர்கள் உள்ள அளவும் இம்மாதிரி குடவோலை அமைப்போம் என்று சாஸனம் முடிகிறது. 'இப் பரிசே இவ்வாண்டு முதல் சந்திராதித்தவத் தென்று நங்கிராமத்துக்கு அப்பியுதமாக ('அப்யுதயம்' என்றால் க்ஷேமாபிவ்ருத்தி) துஷ்டர் கெட்டு வசிஷ்டர் வர்த்திப்பதாக (அதாவது உயர் மக்கள் வளருவதற்காக) வியவஸ்தை செய்தோம் – உத்தரமேரூர் சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோம்' என்று முடிகிறது.

துரத்ருஷ்டவசமாக இம்மாதிரி குடவோலைத் தேர்தல் முறை அவர்கள் ஆசைப்பட்ட மாதிரி சாச்வதமாக நீடிக்காமல்

போய்விட்டது.

'சபையோம்' என்றால் 'சபையோரான நாங்கள்' என்று அர்த்தம் - அதாவது மேற்படி சாஸன விதிகளை ஃப்ரேம் செய்தவர்கள் முடிவில் கையெழுத்துப் போடுவதுபோல் தங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நிர்வாஹப் பிரிவுகள்

ஊர் சபை நிர்வாஹம் பல இலாகாக்களாக - 'வாரியம்' என்ற கமிட்டி அல்லது போர்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முப்பது அங்கத்தினர்கள் இந்த வாரியங்களில் பொறுப்பாளர்களாகப் போடப்பட்டனர். ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் ஒரு வாரியத்தில் ஸ்தானமிருக்கும். அதாவது இந்த வாரியங்களின் மொத்த ஸ்தானங்களும் சரியாக முப்பதே. இதில் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்கள் எல்லாக் காரியங்களையும் மேற்பார்த்து நிர்வஹித்த ஜெனரல் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனான 'ஸம்வத்ஸரவாரிய'த்துக்குப் போயிற்று. 'தோட்ட வாரியம்' என்பதாக நிலபுலன், தோப்பு துரவுகளை கவனிப்பதற்குப் பன்னிரண்டு ஸ்தானம். 'ஏரி வாரியம்' என்பதாக ஊரின் நீர்ப்பாசனத்தைக் கவனிக்கும் கமிட்டியில் ஆறு ஸ்தானங்கள்.

முப்பது மெம்பர்களில் வயஸு, அனுபவம், படிப்பு எல்லாவற்றிலும் முதிர்ச்சி கண்ட பன்னிரண்டு பேர் ஸத்வத்ஸர வாரியத்தில் ஸ்தானம் கொடுக்கப்படுவார்கள். உடம்பால் ஓடி ஆடக்கூடிய மத்யம வயஸினர் மற்ற இரண்டு வாரியங்களில் இடம்பெறுவார்கள்.

இதுதவிர, பொன்வாரியம், பஞ்சவார வாரியம் என்று தலைக்கு ஆறு மெம்பர்களைக் கொண்ட இரண்டு கமிட்டிகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றுக்கான மெம்பர்களும் முன்னே

சொன்னதுபோலவே முப்பது குடும்புகளுக்கும் குடவோலைத் தேர்தல் நடத்தித்தான் எலெக்ட் செய்யப்பட்டார்கள். முதலில் முப்பது பேரை எலெக்ட் செய்தபின் அந்த முப்பதிலிருந்து இந்த இரண்டு வாரியங்களுக்குமான பன்னிரண்டு பேர் செலக்ட் செய்யப்பட்டனர்.

முற்கால ஏற்பாட்டில் பண்ணைக்காரன் தன் பங்கை ராஜாங்கத்துக்கு வரியாய்க் கொடுக்க வேண்டும். பணமாக இல்லாமல் தான்யமாகத்தான். அதனால் land revenue-வுக்குப் பஞ்சவாரம் என்று பெயர்.

தோட்டவாரியம் என்பது விளைச்சல், விதை சப்ளை முதலான விஷயங்களை – அதாவது நேரே தான்ய உற்பத்திக்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை – கவனித்துக்கொள்ள, அதன் பஞ்சவார வசூல் குறித்தவற்றைப் பஞ்சவார வாரியம் கவனித்துக் கொண்டது. நில வரி, வியாபார வரி, சுங்கம் முதலான வற்றின் வசூல் ராஜாங்க அதிகாரிகளின் பொறுப்பிலிருந்தாலும், அது விஷயமாக ஜனங்களின் அபிப்பிராயம், குற்றங் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லவும், இதுபோன்ற மற்ற சமாசாரங்களைக் கவனிக்கவுமே கிராம மஹாஸபையும் பஞ்சவார, பொன் வாரியம் வைத்திருந்தது. இதெல்லாம் நம்முடைய ஊஹத்தில் தெரிவது. சாஸனத்தில் உடைத்துச் சொல்லியதல்ல.

புதுக்கதையும் பழங்கதையும்

இந்தப் பழைய கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு என்றால் புதுக்கதைக்குப் பழைய கதையே புத்துயிர் தந்து சீர்ப்படுத்த முடியும் என்பதால்தான். பழைய கதைகளான ராமாயணமும் பாரதமும் மற்ற புராணங்களுந்தானே அதற்கப் புறம் வந்திருக்கிற எத்தனையோ தலைமுறைகளின் கதைகளை நல்லவழியில் கொண்டு போயிருக்கின்றன? இக்கால நாவல்கள், ஸினிமாக்கள் பலவற்றுக்குக்கூட அவைதானே மூலமாயிருக்

கின்றன!

ஜனநாயகம், ஜனநாயகம் என்று மேல்நாடுகளில் முழங்கு வது நம் நாட்டிலும் ஏற்பட்டுவருகிறது. கிராமப் பஞ்சாயத்து போர்டு முதல் டெல்லி பார்லிமென்ட் வரையில் பொதுஜன வோட்டில் எலெக்ட் ஆகும் நபர்களைக் கொண்டு உருவாக்கி, கிராமக் கார்யம், ஜில்லாக் காரியம், மாகாணக் காரியம், பாரத தேசம் பூராவுக்குமான காரியம் ஆகியவற்றை நடத்த ஏற்பாடாகி வருகிறது. பொது ஜனங்களுக்கு நற்குணங்கள் அதிகரிக்கவோ, அவர்கள் தர்ம மார்க்கமான புண்ய மார்க்கத் தில் போய் ஈசனருளை அடையவோ இது உதவுகிறதா, நிஜமாகவே தேச க்ஷேமத்துக்கும் ஸமூஹ நலனுக்கும் உதவு கிறதா, அல்லது ஜனங்களைக் கெடுத்து சிலருடைய நலனை மட்டும் பேணுவதற்கு ஸஹாயம் செய்கிறதா என்பதைத்தான் கவனிக்க வேண்டுமே தவிர, இது ரொம்ப மாடர்ன் ஆனது, இதிலே ஈக்வாலிடி (ஸமத்வம்) இருக்கிறது என்ற காரணங் களுக்காக மாத்திரம் இம்முறையை ஏற்பது சரியல்ல. பின்னே சொன்னவை (அதாவது நவீனக் கொள்கை என்பதும் ஸமத்வம் என்பதும்) தேசத்தின் அல்லது கிராமத்தின் தூய்மை யான, தார்மிகமான நிர்வாஹம் என்ற முக்கிய நோக்கத்துக்கு நேர் தொடர்பில்லாத புறக் காரணங்கள்தான். இவற்றைப் பெரிசுபடுத்தி முதலிடம் தருவதனால் முக்கிய ப்ரயோஜனத் துக்கு ஹானி உண்டாகுமெனில் அது கொஞ்சமும் புத்திசாலித் தனமாகாது.

புதிய முறையில், நமக்குத் தெரியவரும் அனேக அம்சங்கள் கவலை உண்டாக்குவனவாகவே உள்ளன. மக்களால் மக்களைக் கொண்டு மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட மக்கள் சர்க்கார் of the people, by the people, for the people என்றெல்லாம் என்னென் னவோ சொல்கிறார்களே – அதெல்லாம் விஷயம் தெரியாத மக்களால், விஷயம் தெரியாத (ஆனால் ஸ்வய நலன் தெரிந்த) மக்களைக் கொண்டு, அவர்களைச் சேர்ந்த சில மக்களுக் காகவே அமைத்த ஸர்க்கார் என்பதாக முடிந்துவிடுமோ என்று கூடப் பயப்படும்படி இருக்கிறது.

புதிதாக ஸ்வதந்த்ரம் வந்துள்ளபோதுதான் கட்டுப்பாடு ரொம்பவும் அவசியம். அந்த ஸமயம் பார்த்து இப்படிக்

கட்டவிழ்த்து விடுகிறார்களே, என்னென்ன விபரீதம் வருமோ என்றிருக்கிறது. வியாதி குணமான பிற்பாடு ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புது ரத்தம் பிடித்துத் தேறவேண்டிய (Convalescence) பீரியடில்தான் ரொம்பவும் ஜாக்ரதையாயும், கடும் பத்தியமாயும் இருக்க வேண்டும். அப்படி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி என்ற வ்யாதி போய் ஸ்வதந்த்ர சக்தியில் ஆரோக்யம் பெறுவதற்கு முற்பட்டதான நடுக்கட்டத்தில் இருக்கிறோம். இப்போது கொஞ்சம் ஏறுமாறாக மக்களின் புத்தியோ மக்கள் ப்ரதிநிதிகளின் புத்தியோ போக இடங் கொடுத்தாலும், எழுத்தளவில் கிடைத்த ஸ்வதந்த்ரம் வாஸ்தவமாக நம்மை வளர்க்கிற ஜீவசக்தியுள்ள ஸ்வதந்த்ரமாக ஆகாமல் போய்விடும். இப்போதோ 'கொஞ்சம் ஏறுமாறு' என்ன, 'ரொம்பத் தாறுமாறாகவே' போகக் கூடுமோ என்று பயப்படும்படியாக, வயஸு வந்த எவரானாலும் வயஸு வந்த எவருக்கானாலும் நிர்வாஹத்தில் பொறுப்புத் தந்து அதிகார ஸ்தானத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துவிடலாம்; படிப்பு – சொத்து – அனுபவம் – நடத்தை முதலான எந்தத் தகுதிக்கும் அவசியமில்லை என்று பண்ணிவருகிறார்கள்.

இதில் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிற ஒரு தீமை: இப் புது ஜனநாயகத் தேர்தல்கள் ஏற்படுவதற்கு முன், நாட்டில் சில உத்யோகஸ்தர்களிடம் மாத்திரம் லஞ்சம் வாங்கும் பழக்கமும், பொய் வாக்குறுதி கொடுத்து ஏமாற்றும் வழக்கமும் இருந்தன. வோட்டும் எலெக்ஷனும் ஆரம்பித்த பிற்பாடோ, லஞ்சமென்பதையே கேள்விப்பட்டிராத பட்டிக்காட்டில்கூட ஸர்வ ஜனங்களும் லஞ்சம் வாங்குவதற்கு இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. விஷயம் தெரிந்த படிப்பாளிகளை ஏமாற்றுவதைவிடப் படிப்பறியா பாமர ஜனங்களை ஏமாற்றுவது ஸுலபம். அவர்களிடம்தான் காசாகவே துணிந்து லஞ்சம் கொடுக்கவும் அதிக இடமுண்டு. ஆனதால் அபேக்ஷகர்களும் அரசியல் கட்சிகளும் செய்யும் ஏமாற்றும் பொய்யும் அதிகமாகும். இது ஒரு பக்கம் இருக்க, அந்தப் பொது ஜனங்களுமே அபேக்ஷகர்களிடமிருந்தும் அரசியல் கட்சிகளிடமிருந்தும் பலவிதமான ஆதாயங்களைப் பெறுவதற்காக ஏமாற்றுவதற்கும் பொய் சொல்லுவதற்கும் ஊக்கம் பெற்றுவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜனநாயகத்தால் நமக்கு க்ஷேமமா, க்ஷாமமா?

'எந்தத் தகுதியும் வைக்காததால் இதுவே நிஜமாக ஸர்வ ஜனங்களையும் (தேர்தலில்) நிறுத்தி வைக்க உதவும் உண்மை யான ஜனநாயக முறை' என்கிறார்கள். ஆனால், இதில் இப்படி ஏகத்தாறாகப் பணம் செலவழிக்கும்படிப் பண்ணியிருப்பதால், நடைமுறையில் பணம் கொழுத்தவர்களைத்தான் அதிகம் நிறுத்தி வைப்பதாக ஆகுமென்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும், ஒவ்வொரு கட்சியிலும் த்யாகம், திறமை, தூய்மை நிறைந்தவர்கள் இருந்தாலுங்கூட, அவர்களை விட்டுவிட்டு, பணபலம் படைத்தவனைத்தான் நிறுத்துவது என்று ஆனால், அப்புறம் ஜனநாயக தத்வம், நல்ல நிர்வாகம் இரண்டுமே என்ன ஆவது?

இப்படி வாரி விட்டுச் செலவழித்தவன் அப்புறம் எலெக்ட் ஆனபின், அதை ஈடுகட்டிக் கொள்வதற்கும் மறுபடி எலெக்ஷன் வரும்போது அதில் இதே மாதிரிச் செலவு செய் வதற்கும் 'வழி' பண்ணிக் கொள்ளப் பார்ப்பதும் இயற்கை தானே? விஸ்தாரம் பண்ணிக் கொண்டு போகவே வேதனை யாயிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் வரப்போவது ஜனநாயகமா, 'தனநாயக'மா என்று பயமாயிருக்கிறது!

இதெல்லாம் போகட்டும், எலெக்ஷனுக்கு அப்புறம் ஏற்ப டும் ராஜாங்கம் நிஜமாகவே மக்களைக் கொண்டு மக்களால் ஆன ஜனநாயக அமைப்புத்தானா? பல அபேக்ஷகர்களின் போட்டியிலே வோட்டுகள் சிதறிப் போவதால் மொத்தத்தில் இருபத்தைந்து முப்பது சதவிகிதமே வோட்டுப் பெற்றவருங் கூட மெம்பராகத் தேர்வு பெற்றுவிடலாம். அதேபோல் மொத்தம் ஒரு சபையின் மெம்பர்ஷிப் ஐநூறு என்றால், பல கட்சிகளில் அந்த ஐநூறு ஸ்தானங்கள் பங்கீடாவதில் பாதிக்கு ரொம்பக் குறைவாக நூற்றைம்பது, இருநூறு ஸீட்டுக்களே பெற்ற கட்சியுங்கூட 'இருப்பதற்குள் பெரிய கட்சி' என்ற முறையில் சர்க்கார் அமைக்கக்கூடிய சான்ஸ் இருக்கிறது. சர்க்கார் அமைக்கும் கட்சிக்கு ஐநூறு ஸீட்டில் இருநூறு ஸீட் தான், சராசரியில் ஒவ்வொரு ஸீட்டிலும் மொத்த வோட்டில் அது பெற்றது நாற்பது சதவிகிதம்தான் என்று வைத்துக் கொண்டால் நாற்பது கோடிப் பேர் உள்ள நம் தேசத்தில் ஏதோ பத்து கோடிப் பேரின் ஆதரவை மட்டுமே பெற்றாலும் போதும், அத்தனை ஜனங்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

சர்க்காரைப் போல் அது தன்னைக் காட்டிக் கொண்டுவிட முடியுமென்று தெரிகிறது. அதாவது நான் சரியாகக் கணக்குப் போட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும் ஜனத்தொகையில் வோட்டுப் போடாமலே இருப்பவர்கள் போக, போட்டவர்களிலும் அரைவாசிக்கு ரொம்பக் குறைவான ஆதரவை மட்டுமே பெற்ற கட்சிகூட அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிடமுடியும்.● தேசம் அல்லது மாகாணம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டால் அவற்றிலே ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் உள்ள ஆதரவுக்கும், மத்ய-மாகாண சட்ட சபைகளில் அந்தக் கட்சி ஒவ்வொன்றும் ஜயிக்கிற ஸீட்டுக்கும் 'ப்ரபோர்ஷன்' (விகிதாசாரம்) ஒத்துப் போகாமலே இருப்பதற்கும் இடமிருக்கிறது. இது எப்படி ஜனநாயகம்?

இந்த அம்சத்தைக் கவனித்துத்தான் ஒரு வோட்டர் தன் ஆதரவைப் பெற்ற ஒரே ஒரு அபேக்ஷகருக்கு மட்டும் வோட் போடுவது என்றில்லாமல், ரொம்பவும் ஆதரவு பெற்றவரின் பெயரில் ஆரம்பித்து மற்றவர்கள் பேரையும் தன் preference-படி வரிசை க்ரமமாகக் குறிப்பிடலாமென்றும், அதில் முதல் preference-க்கு இத்தனை மார்க் அடுத்ததுகளுக்கு இத்தனையித்தனை என்றும் வைத்துத் தேர்ந்தெடுக்கிற ஒரு முறையும் இருக்கிறது★ இதை Proportional Representation – 'விகிதாசார ப்ரதிநிதித்வம்' – என்கிறார்கள். ஆனால் இது 'கௌன்ஸில்'கள் (மேல் ஸபைகள்) மாதிரிச் சின்ன அளவில்தான் முடியும்; ஊர் ஸபை, மாகாண - மத்ய சட்டஸபைகளின் ஜெனரல் எலெக்ஷனில் முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். நடைமுறைக்கு ச்ரமமானது என்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது வாஸ்தவமாயும் இருக்கலாம்.

ஸர்வ ஜனங்களும் கலந்துகொள்ளச் செய்யும் தேர்தல் என்ற ஒரு காரணத்தால் மட்டும் ஒரு நாட்டில் உண்மையான ஜனநாயகம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது என்பதற்காகத்தான் இந்த வீதாசாரக் கணக்கெல்லாம் சொல்

● ஸ்ரீசரணர்கள் தரும் அளவுகளின்படி சரியாகக் கணக்கிட்டால் கால் பங்குக்கும் குறைவான 4/25 மொத்த வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியும் அரசாங்கம் அமைக்க முடியும்.

★ Single transferable vote முறை.

கிறேன். உண்மை ஜனநாயகமாக இன்றி, போலி ஜனநாயகம் பகட்டுச் செய்துகொண்டு உண்மை போலத் தோன்றவும் இதிலே இடமிருக்கிறது என்று காட்ட வந்தேன்.

பக்குவம்செய்தபின் பொறுப்புத் தருக!

எந்தக் கக்ஷியின் கையில் அதிகப் பணம் இருக்கிறதோ, பொய்யையோ மெய்யையோ பெரிசுபடுத்தி ப்ரசாரம் செய்து ஜனங்களின் மனஸை வசியப்படுத்தும் ப்ரபலப் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றனவோ, 'பேச்சாளர்'கள் எனப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்களோ, எந்தக் கக்ஷியிடம் குழந்தைப் பிராயத்திலேயே மனஸில் கல்வி என்ற அம்ருதத்துக்குப் பதில் அரசியல் விஷத்தை ஏற்றிவிடுகிற வித்யா சாலைகளில் அதிக ஆதிக்யம் இருக்கிறதோ, அதுவே க்ரமமற்ற வழிகளால் தன்னைப் பெரிய கக்ஷியாக மாற்றிக் கொள்ள நிறைய இடம் இருக்கும்போது ஜனநாயகம் என்பது வெறும் போலியாகவே ஆகிவிடவும் கூடும். அந்த ஸ்திதிக்குத்தான் நாம் போகிறோமோ, அந்த ஸ்திதிக்குத்தான் நம்மவரே நம்மைக் கொண்டுவந்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்று தோன்றுகிறது.

நல்ல எண்ணத்தில்தான் இப்படிச் செய்ய முனைந்திருக்கிறார்கள் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் நல்ல எண்ணம் என்பது யுக்தமான நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது என்றால் அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? நல்ல எண்ணம் கொண்டவர்களானாலும், அவர்களுக்காகவே தாங்கள் செய்வதன் விளைவுகள் புரியாமல் போனாலும், இப்போது பல அறிவாளிகள் – அரசியல் நிர்ணய ஸபை அக்ராஸனரும்கூட – நடைமுறையில் இது இப்படியிப்படியான தவறான விளைவுகள் ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று எடுத்துக்காட்டிய பிறகும் காதில் போட்டுக் கொள்ள மாட்டோமென்றால் என்ன பண்ணுவது?

ஒரு வ்யாதிக்காரனை நன்றாகத் தேற்றிவிட்டு அப்புறந்தான் அவனிடம் வீட்டுப் பொறுப்பைத் தரலாம். ஒரு குழந்தையை அறிவு, மனஸ், தேஹபலம் எல்லாவற்றிலும் நன்றாக வளர்த்து அப்புறந்தான் அதனிடம் பொறுப்புத் தரலாம். ப்ரியம் இருக்கிறது என்பதற்காக ஒரு நோயாளியிடமோ, குழந்தையிடமோ வீட்டுப் பொறுப்புகளைக் கொடுப்பார்களா? சாப்பாட்டு விஷயங்கூட இப்படித்தான். நோயாளியிடம் ப்ரியம், குழந்தையிடம் ப்ரியம் என்பதற்காக அடை, தோசை, பக்ஷணம் என்று திணிப்பார்களா? நம்முடைய பொதுஜனங்களில் பெருவாரியானவர்கள் அரசியல் ஞானத்தில் குழந்தைகளின் ஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள். வெள்ளைக்கார ஆட்சி அறிவு ரீதியில் அவர்களை பலஹீனர்களாக, நோயாளிகள் மாதிரி ஆக்கி வைத்திருக்கிறது. இந்த ஸ்திதியில் அவர்களுக்குத் தேச நிர்வாஹத்தில் பொறுப்புத் தருவோம். ஜனநாயக விருந்தை வாயாலும் மூக்காலும் திணிப்போம் என்றால் என்ன பண்ணுவது? முதலில் அவர்களை அறிவு ரீதியில் ஆரோக்யசாலிகளாகவும், குழந்தைத்தனம் விலகி பக்வ ஸ்திதி பெற்றவர்களாகவும் உருவாக்க வேண்டியதே ஸ்வதந்த்ர இந்தியாவின் தலைவர்களுடைய பணி, கடமை. சில ஆண்டுகளில் இம்மாதிரி நம் மக்களின் அறிவுநிலையை மேம்படுத்திய பின்னர்தான் இப்போது வகுக்கப்படுவது போன்ற ஸர்வ ஜன வோட்டெடுப்பு முறையைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

ஆனால் ஒரே பிடிவாதமாக இருப்பவர்களிடம் இதையெல்லாம் சொல்லி எப்படி எடுபடச் செய்வது என்று புரியவில்லை. அவர்கள் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் இப்போது நாம் இருக்கிற ஸ்திதியிலிருந்து மீளப்போகிறோமோ என்று இருக்கிறது. மீள்வதா, இன்னம் மோசமாக மாட்டிக் கொண்டு, லஞ்சமும் பொய்யும் கட்சிப் பிரதி கட்சிகளும் வளர்ந்து தேசம் வீணாகப் போகிறதா என்று பயப்படும்படி ஸூசனைகள் காணப்படுகின்றன. ஒரு பக்கம் ஜாதி மதமில்லாத ஸமதர்ம ஸமுதாயம் என்று சொன்னாலும் நடைமுறையில் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் ஜாதிக் கக்ஷி, ஊர்க் கக்ஷி, தெருக் கக்ஷி, ஒவ்வொரு கக்ஷிக்குள்ளேயும் உள் கக்ஷிகள் என்றெல்லாம் ஏற்பட்டு, புணத்தாலும் மோச ப்ரசாரத்தாலும் ஜனங்கள்

கக்ஷிக்குக் கக்ஷி மாறுவதாகவும், அப்புறம் கக்ஷிக்காரர்களே ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்குத் தாவுவதாகவும்★ – இப்படி யெல்லாம் எந்த லக்ஷ்யமும் இல்லாமல் ஸ்வய நலனுக்காகவே அனேகம் பண்ணுவதற்கு இப்போது விதை விதைத்தாச்சோ என்றே தோன்றுகிறது.

'ஸ்தல ஸ்தாபனத் தேர்தல்களில் மட்டும் கட்சி அடிப்படை கூடாது. ஏதோ ஓர் ஊருக்கான ஸௌகர்யங்களை கவனித்துப் பண்ணித் தருவதில் கட்சி அரசியலுக்கு இடமில்லாததால் இதைக் கட்சி ஸம்பந்தமில்லாமலே செய்ய வேண்டும்' என்று சொல்லி, அப்படியே செய்கிற மாதிரி வெளியே காட்டினாலும், இதிலும் பார்ட்டி – பாலிடிக்ஸ் நன்றாகப் புரையோடித் தானிருக்கிறது என்கிறார்கள். 'நகரஸபை, கிராமப் பஞ்சாயத்து என்ன? வீட்டுக்குள்ளேயே கட்சிகள் வந்து விட்டது' என்று ஒருத்தர் வ்யஸனத்தையே வேடிக்கை மாதிரிச் சொல்லியிருக்கிறார். தேசிய, மாகாண அடிப்படைகளில் கட்சி அரசியலைப் பெரிசாகத் தூபம் போட்டுக் கிளப்பிவிட்டு, அப்புறம் அந்தப் புகை உள்ளூர் நிர்வாஹத்தில் வராது என்றால் எப்படி முடியும்?

பழைய தேர்தல் தரும் தேறுதல்

இந்த ஸமயத்தில் பழைய நாளில் பல யோக்யதாம்சங்களை – முக்யமாகத் தார்மிகமான போக்கை, அர்த்த சுத்தத்தை, மனத் தூய்மையை வைத்து நடந்த தேர்தலைப் பற்றி நினைப்பதே கொஞ்சம் தேறுதலாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, கட்சிகள் பலதினுஸில் பணம் பண்ணி அந்தப் பலத்தில் அபேக்ஷகரை நிறுத்தி வைப்பது, அவர் கட்சியிடம் வாங்கிக் கொண்ட

★ அரசியல்வாதிகளின் கட்சி மாறலைப் பற்றி ஸ்ரீசரணர்கள் கூறியது சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என்பது ஆச்சர்யமூட்டுகிறது!

பணத்திலேயே ஏப்பம் விடுவது; அல்லது எப்படியும் ஜயித் தாக வேண்டும் என்பதில் அதற்குமேல் தானும் ஸொந்தச் செலவு ஏகத்தாறாகச் செய்வது (கட்சிக்கே பணம் கொடுத்துத் தங்களை நிறுத்தச் செய்பவர்களும் இருப்பார்கள்), பணத்தை ஸரியான வழியிலும் தப்பு வழியிலும் செலவழித்து வோட்டுப் பிடிப்பது, அப்புறம் தான் செலவழித்ததற்கு வட்டியும் முதலு மாகத் தன்னுடைய பதவிக் காலத்துக்குள் ஸம்பாதிப்பது, இப்படித் தான் கெட்டது போதாதென்று ஜனங்களையும் ஊரையும் லஞ்சத்தால் கெடுப்பது, ஊருக்கு ஊர் எப்போது பார்த்தாலும் கட்சி அரசியலில் சக்தி விரயமாவது – என்கிற அதர்மப் பட்டாளத்தில் எதுவும் இல்லாத ஒரு முறை அப்போது அனுஸரிக்கப்பட்டது என்பதை அறிய ஆறுதலாக இருக்கிறது. கட்சி, பெர்ஸனாலிடி என்ற வாடைகளே இல்லா மல், இந்தக் குறுகிய எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட தர்மம், நீதி, திறமை, தூய்மை என்கிற பெரிய தத்வங்களை மைய மாகக் கொண்டே ஒரு தேர்தல்முறை நம்மிடம் இருந்திருக்கிறது என்று நினைக்கவே பெருமையாயிருக்கிறது!

பெர்ஸனாலிடி என்று வந்துவிட்டால் அப்புறம் அவனவ னுக்கும் விருப்பு - வெறுப்பு என்று வரத்தான் செய்யும். காரணம் தெரிந்ததும் காரணம் தெரியாததுமாக அனேக ஸ்வய அபிமானங்கள், த்வேஷங்கள், bias-கள் ஏற்படத்தான் செய்யும். சிலா சாஸனத் தேர்தல் முறையில் இந்தப் பெர்ஸனா லிடிக்கே இடமில்லாதது ரொம்பவும் விசேஷம். அபேக்ஷகன் என்று அக்ஷதை போட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவனும் இல்லை. அதே போல வோட்டுப் போடுகிறவன் என்றும் எவனும் இல்லை. இப்படியிருக்கும்போதுதான் கொஞ்சங்கூட நடுநிலைமை தவறாத நியாய வழியில் ஒரு தேர்தல் முடிவு அமைய முடியும். அவனை இவன் வால் பிடிப்பது, இவனுக்கு அவன் இதைச் செய்கிறேன், அதைச் செய்கிறேன்' என்று ஆசை காட்டி, பணத்தைக் காட்டி வோட் பிடிப்பது ஆகியவற் றுக்கு இடமே இல்லையல்லவா?

இந்த ஏற்பாட்டிலே ஒரு குறை தோன்றலாம். எல்லா அபேக்ஷகரும் ஜன ஆதரவு பெற்றவர்கள்தான் என்றாலும் இப்படிப்பட்ட பல அபேக்ஷகர்களில் மற்றவர்களைவிட அதிக

ஆதரவு பெற்றவனே எலெக்ட் ஆகவேண்டுமென்று இல்லாமல் அவனைவிடக் குறைச்சல் ஆதரவு பெற்றவன் எலெக்ட் ஆகவும் இடம் இருந்திருக்கிறதே என்ற குறை தோன்றலாம். குழந்தை ஓலையையெடுப்பதில் இப்படி நடக்க இடமுண்டுதான். ஆனால் தற்போதுங்கூட மெஜாரிட்டி வோட்டர்களின் ஆதரவைப் பெறாமல், முப்பது முப்பத்தைந்து பெர்ஸெண்ட் வோட் வாங்கினவன் தேர்தல் பெற இடமிருக்கத்தானே செய்கிறது? எதிலுமே இப்படி ஏதாவது 'வீக் பாயின்ட்' இராமல் போகாது. ஆனால் இப்போது எலெக்ட் ஆகிறவர்களில் மெஜாரிட்டி பெற்றே ஜெயித்தவர்கூட உத்தமராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தேர்தல் விதிகளில் எந்த உத்தரவாதமும் இல்லாமலிருக்க, அப்போதோ ஓலைகளில் பெயர் போடப்பட்ட எல்லோரும் உத்தமர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாக விதியிருந்ததை கவனிக்க வேண்டும். எனவே பாபுலாரிடியில் கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருந்தாலும், எந்த அபேக்ஷகருமே நிர்வாஹத் திறமையும் தூய்மையும் உள்ள உத்தமமான நபர்தான் என்பதால் இந்த அம்சம் ஒரு பெரிய குறையாக நினைக்கப்படுவதற்கில்லை.

மத்யஸ்தர்களையும் நம்பிமார்களையும் கொண்டு ஒரு குடும்பின் யோக்யதாம்சம் பெற்ற அபேக்ஷகர்களுக்குள் யார் பாபுலாரிடியில் முதல்வர் என்று அறிந்து, அப்படிப்பட்டவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு தாராளமாக வசதி இருந்தும், வேண்டுமென்றேதான் அப்படிச் செய்யவில்லையோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது. இந்த முறையின் விளைவாக மெஜாரிட்டி – மைனாரிடி மனோபேதமும் த்வேஷமும் ஏற்பட இடம் கொடாமல், எல்லோருக்கும் பொதுவாக ஏகோபித்த உணர்ச்சியோடு கார்யங்கள் நடக்க வேண்டுமென்றே உசந்த அபிப்ராயத்தில்தான் ஜன ஆதரவின் ஏற்ற – இறக்கங்களைக் கவனிக்காமல் குழந்தையை விட்டு 'வோட்டெடுப்பு' நடத்தியிருப்பார்களோ என்று தோன்றுகிறது!

நவீன கணித சாஸ்த்ரத்திலும் திட்டவட்டமாக இல்லாமல் ஓர் உத்தேசத்தில் செய்வதே ஸரியானதாகவும் அமைந்துவிடுவதாக ஒன்று சொல்கிறார்கள். இதை Probability test – ஹேஷ்யப் பரீக்ஷை என்கிறார்கள். பகவானின் உத்தேசந்தான்

குழந்தை மூலம் வருகிறது என்று மனஸாற நம்பி ஒரு தேர்தலை நடத்துகிறபோது, அதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்தான் அதிகமான பஹுஜன ஆதரவு பெற்றவராயிருப்பார் என்ற **probability** (ஸாத்யக்கூறு) பலமாகவே இருப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

எத்தனை நல்ல ஏற்பாடானாலும் அதிலேயும் ஏதாவது குறை இல்லாமலிருக்காது. இதெல்லாமே முடிவிலே மாயா ப்ரபஞ்ச ஸமாசாரங்கள்தானே? அதனாலே, எங்கேயாவது கொஞ்சம் அபூர்ணமாக, மூளியாக, 'ஒன்று இருந்தால் இன்னொன்று இல்லை' என்னும்படியாகத்தான் இந்த லோக நடப்பு எதுவுமே இருக்கும். அப்படி இந்த (உத்தரமேரூர்) தேர்தல் முறையிலும் சில இருக்கலாம்.

உதாரணமாக, எழுபது எண்பது (வயஸு)க்கு மேலே போயும் நல்ல கூரறிவோடு ஆலோசனை சொல்லக் கூடிய சிலரை நாம் தற்போது பார்க்கிறோமே, இப்படிப்பட்டவர்களை ஏஜ்-லிமிட் விதியானால் ஒதுக்கி வைப்பது ஸரியா என்று கேட்கலாம்.

இதே மாதிரி ஒரு மெம்பரின் ஆத்ம பந்துக்களுக்கு இடமில்லை என்பதைப் பார்க்கும்போது, 'நிரம்ப யோக்யதாம்சங்களோடு மோதிலால் நேரு(வும்) ஜவஹர்லால் நேரு(வும்) இருந்திருக்கிறார்களே! அப்பா - பிள்ளை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக இவர்கள் ஒரே ஸமயத்திலோ அடுத்தடுத்தோ ஸபையில் அங்கம் வஹிக்கப்படாது என்று பண்ணலாமா? என்று தோன்றலாம். இப்படியே விட்டல்பாய் படேல், வல்லபாய் படேல் (என்ற ஸஹோதரர்கள்) இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போது 'முதலியார் பிரதர்ஸ்' (ஏ. ராம்ஸ்வாமி முதலியாரும், ஏ. லக்ஷ்மண ஸ்வாமி முதலியாரும்) இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் உறவு முறையைக் கொண்டு, தேச நலனுக்கு மாறாக ஸ்வய நலமாக எதுவும் பண்ணிக்கொள்வார்கள் என்று நினைப்பதும் ஸரியில்லைதான்!

ஆனாலும் உள்ளூர் சபைக்கும், மத்ய - மாகாண சட்ட சபைகளுக்கும் உள்ள வித்யாஸத்தையும் நாம் மறப்பதற்கில்லை. உள்ளூரில் மெம்பர்கள் எல்லாரும் நன்றாகத் தெரிந்த

வர்களாயிருப்பதாலும், அது 'ஸ்மால்-ஸ்கேல்' (சிறிய அளவு) நிர்வாஹமானதாலும் எல்லாரையும் ஸரிக்கட்டி அவர்கள் வாயையும் கட்டி, அனேகத் தப்புத் தண்டாக்களை மூடி மறைத்துவிட முடியும். பெரிய பரப்பளவைப் பொறுத்த தாகவும், குற்றம் கண்டுபிடிப்பதற்கே கண்குத்திப் பாம்பாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் அனேக எதிர்க்கட்சிக்காரர்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள சட்ட சபைகளில் இத்தனை ஸுலப மாகத் தப்புப் பண்ணிவிட்டு அதை சமாளித்து விடமுடியும் என்று சொல்ல முடியாது. அதனாலேதான் உள்ளூர் நிர்வாஹத் துக்கு விதிகள் பண்ணும்போது கொஞ்சம் over-careful ஆகவே (மிகையான உஷாரோடேயே) பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொண்டு, அதைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். 'சில நல்லதுகள் நடக்க முடியாமல் போனாலும் போகட்டும்; ஆனால், ஒரு தப்புக்கூட நடப்பதற்கு இடம் தந்துவிடப் படாது' என்பதாக நிர்வாஹத் தூய்மையில் அப்படியொரு விசேஷ ஈடுபாடு காட்டி, அதற்காக நல்லது சிலதை த்யாகமும் பண்ணினார்கள் என்பதுதான் நாம் கவனிக்க வேண்டியது.

குடும்ப உறவு தேச க்ஷேமத்துக்கு மாறாகவும் ஒருத்தரைச் செய்யத் தூண்டக்கூடும் என்பது நூறில், ஆயிரத்தில் ஒருத்த ரைத் தவிர, மற்றவர்களுக்குப் பொருந்தக்கூடியதே. இதைக் கவனித்தால் மேற்சொன்ன ஷரத்து நேர்மையான ஆட்சிக்கு முதுகெலும்பு போலத் தெரிகிறது. ஆனாலும் விதிவிலக்கான பெரிய யோக்யசாலிகளும் இருக்கிறார்களே என்றும் தெரி கிறது.

ஒன்று வேண்டுமானால் யோசித்துப் பார்க்கலாம். எழுப தைத் தாண்டியவர்களைக் கொண்டு அட்வைஸரி கௌன்ஸில் அமைக்கலாமென்றாற்போல, மொத்த நிர்வாஹத்துக்குமே இன்னொன்று அமைக்கலாம். நேராக மந்த்ரி பதவி, அதிகாரி கள் மேல் கட்டுப்பாடு, தன் துறை சம்பந்தப்பட்ட ஜனங் களுடன் நேர் தொடர்பு – என்று இல்லாமல், ஆனாலும் ராஜாங்கம் ரொம்பவும் மதிப்புத் தந்து கவனித்து, அமல் நடத்துகிற அளவுக்குச் சக்தியுள்ள ஆலோசனைகள் தரும் ஒரு சக்தி வாய்ந்த கௌன்ஸில் அமைக்கலாம். தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்களில் அப்பா, பிள்ளை, அண்ணா-தம்பி; அகமுடை யான்-பெண்டாட்டி என்று உறவுக்காரர்கள் இருந்தால் இவர்

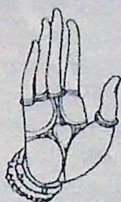
களில் ஒருத்தர் மட்டுமே நேராக அதிகார அதாரிடி ஸ்தானத் துக்கு வரலாமென்றும், மற்றவர் ஆலோசனை கௌன்ஸிலில் இடம் பெறலாமென்றும் ஏற்பாடு பண்ணலாம்.

ஏதோ, இப்போது என் மனஸிலே தோன்றுவதைச் சொன் னேன். நல்ல அரசியல் அறிவு உள்ளவர்கள் ஆற அமர யோசித்து முடிவு காணவேண்டிய விஷயம்.

சோழர் காலத்தில், உறவுப் பாசம் ஊர்நலனை பாதிக்க விடப்படாது என்பதைக் கவனித்ததே நமக்கு முக்கியம்.

இப்படி அவர்களுடைய உசந்த உத்தேசத்தை வைத்து விதிகளைப் பார்த்தால் குறைகள் தெரியாது. அவற்றை நாம் இப்போது அப்படியே adopt பண்ணி (எடுத்துக் கொண்டு) நடத்தத்தான் வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனாலும் அவற்றிலிருக்கிற அடிப்படை உண்மைகளை நாம் நிச்சயம் கவனித்து, அவற்றை ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்தும், தேச – கால வர்த்தமானங்களை ஒட்டியும் எப்படிக் கொஞ்சம் மாற்றி adap. பண்ணிக் கொள்ளலாமோ அப்படிப் பண்ணி னாலே நாட்டுக்கு நல்லது என்று காட்டத்தான் இத்தனை சொல்வதும்!

அப்படியே எங்கேயாவது ஏதாவது கொஞ்சம் குறை இருந்தாலும் மொத்தத்தில் உத்தரமேரூர் சாஸனத்தை நினைக் கிறபோது, அந்தத் தேர்தல் முறையால் தேசத்துக்கு எத்தனை லஞ்சமும் பொய்யும் கக்ஷிவாதமும் கக்ஷிப் பத்திரிகைகளின் ஸாஹஸங்களும் – முடிவிலே ஏமாற்றமும் ஹிம்ஸையும் – மிச்சம் என்பதை எண்ணித் திருப்தியே ஏற்படுகிறது!

ராமராஜ்யம்

ராமராஜ்யம் ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவரின் வாரிஸுகள் இப்போது ஜனநாயகம் ஸ்ருஷ்டி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ராமர் புதுசாக ராஜநீதி எதுவும் செய்து ராஜ்ய பாரம் நடத்தவில்லை. தன் அபிப்ராயம், தன் கார்யம் என்று சொந்தமாக எதுவும் இல்லாமல், முழுக்க முழுக்க சாஸ்திரத்தைப் பார்த்து, பூர்விகர்களின் வழியைப் பார்த்து அந்தப்படியே பண்ணினவர் ஒருவருண்டு என்றால் அது ராமச்சந்திர மூர்த்திதான்! மனு மாந்தாதா காலம் முதலாக தசரதச் சக்ரவர்த்திவரை எந்தத் தர்மசாஸ்த்ர ஆட்சி முறை நடந்ததோ அதையேதான் ராமரும் பின்பற்றி, நடத்திக் காட்டினார்.

தசரதர் அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய உத்தேசித்த போது தன் குமாரன் ஸர்வஜன அபிமானத்தையும் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றவன், ஸகல யோக்யதாம்சங்களையும் ஸம்பூர்த்தியாகப் பெற்றவன் என்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், ஸபை கூட்டி ஜனங்களில் பல தரப்புகளைச் சேர்ந்த எல்லா ப்ரதிநிதிகளின் அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதிலே வைதிக தர்மத்துக்கு வேறாக இருந்த ம்லேச்சர்களுடைய பிரதிநிதிகளைக்கூட வரவழைத்து ஆலோசனை கேட்டாரென்று இருக்கிறது. அதுதான் நிஜமான ஜனநாயகம். அதாவது அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பதில் அவர், இவர் என்ற பேதமில்லாமல், யோக்யதாம்சம் பார்க்காமல் எல்லாருடைய ப்ரதிநிதிகளையும் கலந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இங்கேயும்கூட referendum என்பதாக அத்தனை ஜனங்களையும் அபிப்பிராயம் கேட்பது என்றில்லாமல் அவர்களுடைய பல ப்ரதிநிதிகளைத்தான் கேட்டிருக்கிறாரென்பது கவனத்துக் குரியது. ஏராளமான பாமர ஜனங்களை நேராக ராஜீய விஷயங்களில் கொண்டு வருவதில் அனேகத் தப்புத்தண்டாக்

கள், ஏமாற்று – மோசடிகள் நடந்துவிடலாம் என்பதை அலக்ஷ்யம் செய்வதற்கில்லை!

இப்படி ஸகல ஜன ப்ரதிநிதிகளிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்டபின், தசரதர், ராமர் முதலான அரசர்கள் எப்படி முடிவு எடுத்தார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். Policy making (கொள்கை வகுப்பது), அனேகத் திட்டங்களைப் போடுவது என்பதாக முடிவுகள் செய்யும்போது அங்கே ஜனநாயக ஸமத்வத்துக்கு இடம் தரவில்லை. ஞான, சீல, வயோவ்ருத்தர் என்று சொன்னேனே அப்படிப்பட்ட அனேக யோக்யதாம்சங்களைப் பெற்ற பரம தர்மிஷ்டர்களான மந்த்ரிகளையே மூலஸ்தம்பமாகக் கொண்டுதான் தசரதரும், அவருக்கு முன்னாலிருந்த ரகுவம்ச ராஜாக்களும், பின்னால் வந்த ரகுராமனும் முடிவுகள் எடுத்திருக்கிறார்கள்!

பலவகை ஜனங்களின் பலவித அபிப்பிராயங்களையும், அவர்களில் யார் வாயையும் அடைக்காமல் உள்ளது உள்ளபடிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் வேண்டும். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை ராமர் எப்படி வெகு முக்கியமான விஷயமாகக் கேட்டறிந்து வரச் செய்தார், அதற்காக எப்படித் தன்னுடைய ப்ரிய பத்னியையே த்யாகம் செய்தாரென்பது நமக்குத் தெரிந்ததுதானே? இப்போதுள்ள ஜனநாயகவாதிகளில் யாராவது அப்படி ஜன அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்புத் தருவார்களா என்று தெரியவில்லை. இதிலிருந்து அக்காலத்தில் ஜனங்களுக்கு ராஜா – ராணியைப் பற்றிக்கூட எவ்வளவு ஸ்வதந்த்ரமாக வாய்விட்டு அபிப்ராயம் சொல்ல உரிமை இருந்திருக்கிறது என்பதும் தெரிகிறது; அதுதான் உண்மை ஜனநாயகம்!

ஒரு நாய்கூட ராமரிடம் நியாயம் கேட்க நேராகத் தானே வழக்குக் கொடுத்திருப்பதாக உத்தர காண்டத்தில் வருகிறது. மனு தர்மப்படிப் பரிபாலனம் செய்த மனுநீதிச் சோழன் திருவாரூரிலிருந்து கொண்டு ஆட்சி நடத்தியபோது ஒரு மாடு ஆராய்ச்சி மணியை இழுத்துத் தன் கஷ்டத்தை விண்ணப்பித்துக் கொண்டது என்று கேட்டிருக்கிறோம். இப்படித் தங்கள் மனஸிலிருப்பதை எவரும் ராஜாங்கத்தின் உச்சஸ்தானத்துக்குத் தெரிவிக்க இடம் தருவதுதான் ஜனநாயகம்!

ஆனால், இந்த அபிப்பிராய ஸ்வதந்த்ரத்துக்கும், அதைச் சொல்லிக் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரத்துக்கும் அதிகமாக ஜனங்களுக்கு உரிமை கொடுப்பது தேசநலமல்ல; ஆனபடியால் நிஜமான ஜனநாயகமும் அல்ல. ஜனங்களுக்குள் வித்யாஸம் பார்க்காமல் நல்லது செய்வதற்குத்தான் ஜனநாயகம், ஜனஸமூஹம் முழுவதும் சேர்ந்தே அமைந்த தேசத்துக்கு நன்மை செய்வதுதான் ஜனநாயகம் என்றால், அவர்கள் அபிப்பிராயத்தை அறிவதோடு நிற்காமல், அந்த அபிப்பிராயங்களின் மேல் முடிவு எடுக்கிற தகாத பாரத்தையும் விஷயம் தெரியாத அவர்கள் மேலோ அல்லது அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விஷயம் தெரியாத ப்ரதிநிதிகளின் மேலோ போடுவது ஜனநாயகமே ஆகாது. இதனால்தான் ஸகல ஜனங்களின் அபிப்ராயங்களையும் ஒளிவு மறைவில்லாமல் தெரிந்து கொண்டபின், முடிவு எடுப்பது என்பதற்கு நிரம்பத் தகுதி வாய்ந்தவர்களை மட்டுமே ராமராஜ்யத்துக்கு, தர்ம ராஜ்யத்துக்கு அடிகோலியவர்கள் துணை கொண்டார்கள்.

முடிவெடுக்கும் நிர்வாஹிகள் உள்பட எவருக்கும் தகுதியே நிர்ணயிக்காமல் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் என்று ஒன்றைச் செய்து அதில் ஒவ்வொரு விதியாக கான்ஸ்டிட்யுவென்ட் அஸெம்ப்ளியில் பாஸ் செய்துகொண்டிருக்கிற — இப்போது நாம் செய்யக்கூடியது பழைய முறையை எடுத்துக்காட்டுவது தான். 'ராமாயணமா? அந்த த்ரேதாயுகத்து ஸமாசாரம் இப்போது சரிப்படாது' என்று ஒதுக்கிவிட்டுப் போகாமலிருக்கத்தான், 'இது த்ரேதா யுக ஸமாசாரம் மட்டுமில்லை. ஆயிரம் வருஷம் முந்திகூட சரித்திர ஆசிரியர்களெல்லாம் பாராட்டும் படிச் சிறந்த அரசியலறிவுடன் ஆட்சி நடத்திய சோழர் காலத்திலும் அந்த மாதிரியே ஜனநாயக தத்வம், திறமையான — தூய்மையான நிர்வாஹம் என்ற இரண்டையும் எந்த அளவில், எந்தவிதத்தில் இணைக்கலாமோ அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்' என்று காட்ட ஆசைப்பட்டேன். வெள்ளைக்காரர்கள் தங்களுடைய எழுதப்படாத சட்ட சாஸனத்தை (unwritten constitution-ஐ)ப் பற்றிப் பெருமைப்படுகிறார்களென்றால், இந்தத் தமிழ் தேசத்தில் பிறந்த நமக்கோ ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்பே உருவான — எழுதப்பட்ட சட்ட சாஸனம் (written constitution) இருக்கிறது; நன்றாகக் கல்லிலேயே பொறிக்கப்பட்ட சிலா சாஸனமாக இருக்கிறது என்று அதைவிடப் பெருமை

யாகக் காட்டமுடியும் என்பதற்காகக் கதை சொன்னேன்.

அது பழம்பெருமையாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், ஆயிர வருஷத்துக்கு முந்திய சாஸனமே இன்றைய சாஸன கர்த்தாக் களுக்கும் வழிகாட்டியாவதற்கு ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி க்ருபை செய்வாராக!

போர் தீர்ந்து அமைதி காண

'ஒரு காலத்தில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஒருத்தரோ டொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள்' என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஒரு கதை வருகிறது.★ இதற்கு நம்முடைய ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணும்போது, "இங்கே தேவர்கள் என்று சொல்லியிருப்பது கர்மானுஷ்டானத்தால் பரிசுத்தி செய்யப்பட்ட இந்த்ரிய வ்ருத்திகளை (புலன்களின் ஓட்டங்களை)த்தான். அப்படியே அஸுரர்கள் என்பது வெறும் விஷய போகங்களுடன் (சிற்றின்பங்களுடன்) சம்பந் தப்பட்ட இந்த்ரிய வ்ருத்திகளைத்தான்' என்று சொல்கிறார். அப்புறம் இன்னும் ஸ்பஷ்டமாகவே, 'இங்கே கூறப்படும் தேவாஸுர யுத்தம் அனாதிகாலமாக ஸமஸ்த ப்ராணிகளில் ஒரு ஜீவன் விடாமல் எல்லாருக்குள்ளேயும் நடந்துகொண் டிருக்கிற போராட்டம்தான் (ஸர்வ ப்ராணிஷு ப்ரதிதேஹம் தேவாஸுர ஸங்க்ராமோ (அ) நாதிகால ப்ரவ்ருத்த:) என்கி றார். அதாவது ஜீவனுடைய இந்த்ரியங்களை வெளி விஷயங் களில் இழுத்துக் கொண்டு போகிற போக்குகளே அஸுரர்கள் என்றும் அவற்றை உள்முகப்படுத்தும் போக்குகள் தேவர்கள்

★ முதல் அத்யாயம், இரண்டாம் காண்டம்.

என்றும், ஒவ்வொரு ஜீவனுக்குள்ளும் இந்த இரண்டுக்கு மிடையே உண்டாகும் போராட்டம்தான் இங்கே உபநிஷத் சொல்கிற தேவாஸுரப் போர் என்றும் ஆசார்யாள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

இப்படிச் சொன்னதால் அவர் இந்தக் காலத்தில், 'புராணம் எதுவும் நிஜமாக நடக்கவில்லை. அவையெல்லாம் உருவகக் கதைகள்தான், symbolical தான், allegorical stories தான்' என்று சொல்லும் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவரென்று நினைத்துவிடக் கூடாது. உபநிஷத்துகளிலேயே இன்னும் பல இடங்களில் தேவாஸுரர்களைப் பற்றி வருகிறது. உதாரணமாக, கேனோப நிஷத்தில் ★ பரமாத்மா தேவர்களுக்காக ஜயித்துக் கொடுத்த தாக வருகிறது. அங்கேயெல்லாம் ஆசார்யாள் தேவர்களை வெறும் உருவகமாகச் சொல்லவில்லை. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் 'தேவாதி கரணம்' என்பதற்குப் பாஷ்யம் பண்ணும்போது, 'பூலோகத்தில் நாம் இருக்கிற மாதிரி தேவலோகத்தில் தேவர் கள் இருக்கிறார்கள். இந்த்ரிய ஸுகவாஸிகளான அவர்களுக் கும் அபஜயம், அதனால் கஷ்டம், அஸூயை முதலியன இருக் கின்றன. ஆனபடியால் அவர்களும் நம்மில் சிலர் மாதிரி வைராக்யமடைந்து அதன்பின் ப்ரம்ம விசாரம் செய்து ஞானத் தினால் அத்வைத முக்திபெற இடமுண்டு' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஆனால் வேத, உபநிஷத்துகளில் சில இடத்தில் ஒரு தத்வத்தைச் சொல்லவும் தேவர், அஸுரர் என்று உருவகமாகக் கதை கட்டுவது உண்டு. இதை 'அர்த்தவாதம்' என்பார்கள். அதாவது கதைக்காகக் கதை அல்ல. தத்வார்த்தத்தைச் சொல்லவே கதை உபாயமாக்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலே சொன்ன சாந்தோக்யக் கதை இந்த வகையைச் சேர்ந்ததுதான் என்பது பகவத்பாதாள் அபிப்பிராயம். இங்கே 'தேவர்' என்பது இந்திரிய ஸுகவாஸிகளான ஒரு ஜீவ இனத்தைக் குறிக் காமல், இந்த்ரிய ஸுகத்தைவிட்டு நித்ய ஸுகத்துக்கு ஜீவனைத் திருப்பிவிடும் நல்ல சக்திகளைக் குறிக்கிறது. personify செய் கிறது. கீதையிலே 'தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்' என்று ஓர் அத்யாயம் இருக்கிறது. அதிலே பகவான் க்ருஷ்ண பரமாத்மா, தெய்விகக் குணங்கள் என்னென்ன, ஆஸுர குணங்

★ மூன்றாம் காண்டம்.

கள் என்னென்னவென்று ஜாபிதா போட்ட மாதிரிக் கோ(ர்)வையாகக் கொடுத்திருக்கிறார். பயமற்ற குணம், சுத்தமான ஸாத்விக எண்ணம் என்று ஆரம்பித்து தானம், தபஸ், நேர்மை, அஹிம்ஸை, ஸத்யம், த்யாகம், சாந்தம் பிறத்தியாரிடம் கொஞ்சமும் க்ரோதம், பொறாமை, த்ரோஹ சிந்தனை இல்லாமல் அவர்கள் என்ன தப்புப்பண்ணினாலும் க்ஷமித்துக் கொண்டு ஸர்வ பூதங்களிடமும் தயையோடு இருப்பது – என்றிப்படியானவற்றையெல்லாம் தைவீ ஸம்பத் என்கிறார். தைவீ ஸம்பத் என்றால் தெய்விகமான குணச் செல்வம். இந்தக் குணங்களைத்தான் சிலசமயங்களில் தேவ கணம் என்று சொல்லி அஸுர கணங்களோடு சண்டை போடுவதாக 'allegory' (ரூபகம், அதாவது உருவகம்) செய்வது. அஸுர கணம் என்பது இதே மாதிரி எந்த ஆஸுர குணங்களுக்கு ரூபகமாயிருக்கின்றன என்பதையும் சொல்கிறார். 'டம்பம், கர்வம், க்ரோதம், சுடுசொல், அஞ்ஞானம் ஆகியவை அஸுரத்தன்மையுள்ளவை. சாஸ்த்ரங்களில் 'இப்படிப் பண்ணு', 'இப்படிப் பண்ணாதே' என்று சொன்ன ப்ரவ்ருத்தி, நிவ்ருத்திகளுக்கு நேர்மாறாகப் பண்ணுவது; அனாசாரமாக, அஸத்யமாக, ம்ருக ப்ராயமாக இருப்பது' – என்றிப்படி ஆஸுர குணங்களுக்கு ஜாபிதா கொடுத்துக் கொண்டு போகிறார். ஸம்ஸாரக் கட்டிலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷத்துக்குச் சேர்க்க உதவுகிற எல்லாம் தைவீ ஸம்பத் என்றும், இன்னும் கெட்டியாகக் கட்டிப் போடுவதெல்லாம் ஆஸுர ஸம்பத் என்றும் தெளிவாக விளக்கிவிட்டு, 'அப்பா அர்ஜுனா! 'இதிலே நாம் எதுவோ? எதிலே போய் விழுவோமோ?' என்று கவலைப்படாதேயப்பா! தைவீஸம்பத்துக்குப் பாத்ரனாகத்தான் நீ பிறந்திருக்கிறாய்' என்று ரொம்பக் கருணையோடு தைரியம் சொல்கிறார். இதிலிருந்து ஒரு ஜீவனை ஆச்ரயித்திருப்பவைதான் தேவாஸுர சக்திகளென்று தெரிகிறது!

நமக்கே இந்தத் தேவாஸுர யுத்தம் – அதாவது நமக்குள்ளே நடக்கிற போராட்டம் – நன்றாகத் தெரியத்தான் செய்கிறது. ஒரு பக்கம் யாரோ, 'நல்ல காரியம் பண்ணு, காமியாயித் திரியாதே, கோவிச்சுக்காதே, அஸுயைப்படாதே, கோயிலுக்குப் போ, த்யானம் பண்ணு, தொண்டு பண்ணு' என்று சொல்கிற மாதிரி இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் இதற்

கெல்லாம் நேர் வித்யாஸமாக யாரோ நம்மைத் தூண்டுகிறது போல இருக்கிறது. துரத்ருஷ்டவசமாகப் பின்னாலே சொன்னவர் தூண்டிவிடுகிற வழியில்தான் நாம் முக்காலே மூணு வீசம் போகிறோம். அப்புறம் அழுகிறோம். அவமானப் படுகிறோம். பச்சாத்தாப்படுகிறோம். அந்த மாதிரி ஸமயங் களில் முதலில் சொன்ன குரலின்படி துளி நடக்கப் பார்க் கிறோம். மறுபடி இரண்டாவது குரல் பெரிசாகக் கேட்கிறது. சறுக்கி விழுகிறோம். மறுபடி அப்போதைக்கு ஒரு ஸத் ஸங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு சறுக்கு மரத்தில் ஏறப் பார்க் கிறோம். ஒரே வழவழவப்பான சறுக்கு மரத்தில், ஏறுகிற வனும் எண்ணெயைப் பூசிக் கொண்டு, ஏறப்பார்க்கிற மாதிரி தான் நம் சுய யத்னம் இருக்கிறது. ஆனால், எங்கேயோ துளி அது இல்லாமலில்லை. 'யத்னம்' என்று செயல் முயற்சியாக அது வராதபோதுகூட 'இப்படி யத்னம் பண்ணு, இதற்கு வேறேயான வழியில் நீ போகிறது சரியில்லை' என்று உள்ளே யாரோ சொல்வது மட்டும் நடக்கிறது. மாறி மாறி நம்மைத் தப்புகளிலே தூண்டி விடுகிற சக்தியும் இதுவுமாகக் குஸ்தி போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது கெட்ட வ்ருத்தி களுக்கும் நல்ல வ்ருத்திகளுக்கும் நம் மனஸில் நித்யம் சண்டை நடக்கிறது.

வ்ருத்தி (vritti) என்றால் போக்கு, ஓட்டம். 'சித்த வ்ருத்தி' என்றால் நம் எண்ணங்களின் ஓட்டம். ஒவ்வொரு தினுஸான ஓட்டமும் ஒரு வ்ருத்தி. இப்படி க்ஷணத்துக்கு நூறு வ்ருத்தி நம் சித்தத்தில்! அதில் தொண்ணூறு கெட்ட வ்ருத்தி, பத்து நல்ல தாக இருக்கலாம். நல்ல வ்ருத்திதான் தேவர்கள். கெட்ட வ்ருத் திகள் அஸுரர்கள்.

தொண்ணூற்றொன்பது பெர்ஸென்ட் ஜயிப்பது அஸுரர் கள்தான். ஒரு பெர்ஸென்ட் தேவர்கள் ஜெயிக்கிறபோது பரம ஆனந்தமாயிருக்கிறது; ஏதோ ஒரு நிறைவு தெரிகிறது; ஹ்ருதயம் அப்போதுதான் ப்ரஸன்னமாக (தெளிவாக) இருக் கிறது. மறுபடி இருட்டு வந்து மூடுகிறது. அஸுரர்கள் ஜயிக் கட்டும் என்று தோன்றுகிறது. அவர்களும் ஜயத்துக்கு மேல் ஜயம் பெற்றுக் கொண்டே போகிறார்கள். கொஞ்சம் யோசித் துப் பார்த்தால், இத்தனை ஜயத்திலும் உள்மனஸு நிறையவே இல்லை, தெளியவே இல்லை, மேலும் கலங்கிக் குழம்பி

கும்பியாகத்தான் போயிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. துக்கம் துக்கமாக வருகிறது. 'இப்படிப் புத்தி பாழாப்பேச்சே' என்று அழுகிறோம். 'இனிமேலே இப்படிப் பண்ணுவதில்லை' என்று தீர்மானம் செய்து கொள்கிறோம். தீர்மானம் ரொம்பப் பலமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் மட்டும் அடுத்த தடவை அந்த மாதிரி உணர்ச்சிகள் ஏற்பட்டால் அதன் வேகத்தை மட்டுப் படுத்தித் தட்டிவிடுகிறோம். ஆனாலும் இப்படி ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை தட்டிவிட்டாலும் அப்புறம் நமக்கே தெரியாமல் அந்த வேகம் – அது எதுவோ ஒன்று – அது நம்மை அடித்துக்கொண்டு போக விட்டுவிடுகிறோம். இப்படி ஆஸுர சக்திகளின் ஆவேசத்தில் செய்கிற எல்லாம் பாபங்களாக நம்முடைய கர்மாக் கணக்குப் புஸ்தகத்தில் ஏறிவிடுகின்றன.

'யாரோ நம்முடைய பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிற மாதிரி நாம் இப்படிப் பாபத்தைப் பண்ணுகிறோமே! இது எதனால்?' என்று இதைப்பற்றித்தான் அர்ஜுனன் (கீதையில்) பகவானைக் கேட்கிறான் (அத்யாயம் 3, ச்லோகம் 36):

அத கேந ப்ரயுக்தோ (அ)யம் சரதி பூருஷ: ।
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: ॥

வ்ருஷ்ணி என்பவர் கிருஷ்ணரின் மூதாதையரில் ஒருவர். வ்ருஷ்ணியின் குலத்தோன்றலானதால் அவரை 'வார்ஷ்ணேய' என்று கூப்பிட்டு அர்ஜுனன் கேட்கிறான். குந்தி பிள்ளை என்பதால் இவனை அவர், 'கௌந்தேய' 'கௌந்தேய' என்று கூப்பிட்டு உபதேசம் பண்ணுகிற மாதிரி இவன் அவரை, 'வார்ஷ்ணேய' என்று கூப்பிட்டுக் கேள்வி கேட்கிறான்!

பயத்துக்கு இடம் தரும் த்வைதம்

இதற்குமுன் அவர் அவனிடம், 'ஒவ்வொருத்தனும், அவன் ஞானவானாயிருந்தாலுங்கூட, தன் இயற்கைப்படிதான் நடப்பான். ப்ரக்ருதி என்கிற இயற்கையிலேதான் ஜீவன் தோன்றியிருக்க, ப்ரக்ருதி வேகத்தை ஒருத்தன் நிக்ரஹம் பண்ணுவதென்பது (அடக்குவது) எப்படி முடியும்? அதனால் அவரவர் இயற்கையை அனுஸரித்துப்போயே நாசூக்காக, க்ராஜுவலாக (ஒவ்வொரு படியாக) அதைச் சீர்திருத்தி உயர்த்துவதற்காக அவரவர் இயற்கைக்கும் ஏற்றபடி பல தொழில்களையும், அதற்குரிய வாழ்முறைகளையும் வர்ண விபாகம் செய்து 'ஸ்வதர்மம்' என்று கொடுத்திருக்கிறது. இதிலே ஒருத்தனின் ஸ்வதர்மம் இன்னொருத்தனுடையதைவிட ச்ரேஷ்டமாகத் தோன்றலாம். ஆனாலும் அது நன்றாகயிருக்கிறதே என்று இவன் தன்னுடைய ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு அதற்குப் போனால் இவனுடைய ப்ரக்ருதி அதிலே இவன் ஒழுங்காகச் செயலாற்ற விடாது. விளைவாக அந்தத் தொழிலும் அந்த வாழ்முறையும் கெட்டு, இவன் தன் ஸ்வதர்மப்படிச் செய்திருக்க வேண்டிய தொழிலின் பலனும் ஸமூஹத்துக்கு நஷ்டமாகி ஒரே குழறுபடியாகிவிடும். ஆனதினாலே, தனக்காக ஏற்பட்ட தர்மம் அவ்வளவு சிறந்ததாகத் தோன்றாவிட்டாலுங்கூட, சிறந்ததான இன்னொன்றுக்குப் போவதைவிட இதையே அனுஷ்டானம் பண்ணுவதுதான் ச்ரேயஸ்' என்றெல்லாம் சொல்லி, முடிவாக ஒன்று ரொம்ப அழுத்தமாகச் சொன்னார். க்ஷத்ரிய தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, 'யுத்தம் வேண்டாம்; இந்த ஜீவஹிம்ஸையை விடப் பிச்சை வாங்கிச் சாப்பிடுவதை மேல்' என்று பிராமண சன்னியாஸியின் தர்மத்துக்குப் போக நினைத்த அர்ஜுனனுக்கு நன்றாக உறைக்கிற மாதிரி, 'ஸ்வதர்மத்தைப் பண்ணிச் செத்தாலும் அதுவே ச்ரேயஸ். பிறனுடைய தர்மத்தில் போவது பெரிய பயத்தில் கொண்டுவிடும்' என்று முடித்தார்.

பயம் என்றால் என்ன? 'நமக்கு என்ன ஆயிடுமோ? ஏதாயிடுமோ?' என்று நிம்மதியில்லாமல் தவிப்பதுதான் பயம். 'நம்மை எதுவும் என்னவும் பண்ண முடியாது; அசைக்க முடியாது' என்று ஸ்திரமாக ஒரு ஸ்தானத்தில் நம்மை அமர்த்திக் கொள்கிறவரையில் பயம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். அப்படி ஜீவனை ஆட்டமில்லாத நிம்மதியான ஒரு ஸ்தானத்தில் சாச்வதமாக இருக்கச் செய்வதுதான் மோக்ஷநிலை என்பது. நமக்கு அன்னியமாக எதுவோ ஒன்று இருக்கிறவரைக்கும், 'அது நம்மை என்ன பண்ணிவிடுமோ? நாம் நிம்மதியின் ஸௌக்கியத்திலேயே ஸ்திரமாக இருக்கமுடியாதபடி அதனிடமிருந்து என்ன கெடுதல் வருமோ?' என்ற எண்ணம், அதாவது பயம், இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

'நாம் ஒன்று; நமக்கு இரண்டாவதாக இன்னொரு அன்னிய வஸ்து, அனேக அன்னிய வஸ்துக்கள் உள்ளன' என்ற வேறுபாட்டுக்குத்தான் 'த்வைதம்' என்று பெயர். 'த்வி' (Dvi) என்றால் இரண்டு. 'Two' என்பது அதிலிருந்து வந்ததுதான். உச்சரிப்பு 'டூ' என்று இருப்பதால், இந்த சம்பந்தம் பளிச்சென்று புரியாமலிருக்கலாம்; ஸ்பெல்லிங்கைப் பார்த்தால் புரிந்துவிடும். T-W-O என்பது D-V–I சம்பந்தமுடையதாகத் தெரிகிறதல்லவா?

த்வைதமிருந்தால் அப்போது ஒன்றுக்குத் தன்னைவிட வேறாக உள்ள இன்னொன்றால் பயம் ஏற்பட இடமுண்டு. எப்போது த்வைதம் போய், தனக்கு வேறாக எதுவுமே இல்லை என்று தெரிந்து கொள்கிறோமோ, வேறில்லாத தானாகிய ஆத்மாவில் ஆணி அடித்தாற்போல் நம்மை ஸ்திரமாக அமர்த்திக் கொள்கிறோமோ, அப்போதுதான் பயம் போகும். இப்படி த்வைதமில்லாமல் ஆவதுதான் அத்வைதம்.

வேதம் சொல்கிற மோக்ஷம் அந்த அத்வைத அனுபவந்தான் என்று நம்முடைய ஆசார்யாள் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், உபநிஷத்துகள், கீதை ஆகியவற்றுக்குப் பாஷ்யம் செய்து நிலைநாட்டியிருக்கிறார். அத்வைதம்தான் மோக்ஷம். அது பயமில்லாத, அபயநிலை.

இந்த விஷயத்தை உபநிஷத்துகளில் சொல்லியிருக்கிறது. ஒன்றேயான ஸத்யவஸ்துவில் – மெய்ப்பொருள், ஆத்மா, ப்ரஹ்மம் என்றெல்லாம் சொல்வது அதைத்தான்; அந்த ஸத்ய வஸ்துவில் – எப்போது ஒருவன் அதற்கு அன்னியமாக இன்னொன்றைப் பேதம் செய்து பார்க்கிறானோ அப்போதே அவனுக்குப் பயம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்று தைத்திரீய (உபநிஷ)த்தில் சொல்லியிருக்கிறது●. ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் ஓர் இடத்தில்★. ப்ரஜாபதியானவர், 'எனக்கு அன்னியமாக எதுவும் இல்லாதபோது எனக்கு எதைக் குறித்துப் பயம் ஏற்படும்?' என்று கேட்டதாகச் சொல்லிவிட்டு, 'இன்னொன்று இருந்தால்தான் த்விதீயமான அதனிடமிருந்து பயம் உண்டாகிறது' என்று முடித்திருக்கிறது.

இப்படிச் சொன்னதால் அத்வைதமாகப் போய்விட்டால் பயமே இல்லை என்று ஆகிவிடுகிறது. இப்படி ஒன்றிலிருந்து inferenceஆக (அனுமானமாக) அந்த முடிவை draw பண்ணிக் கொள்ளும்படி நம்மை விடுவதோடு நிற்காமல், டைரக்டாகவே அத்வைதம்தான் அபயநிலை என்றும் உபநிஷத்துகள் பல இடங்களில் உபதேசிக்கின்றன. தைத்திரீயத்திலேயே சற்று முன்னாடி சொன்னதற்கு இரண்டு மூன்று மந்திரம் முந்தி, ★ மனோ வாக்குகளால் எட்ட முடியாததான அத்வைதமான ப்ரஹ்மானந்த நிலையைச் சொல்லிவிட்டு, அதை அடைந்தவன் ஒருபோதும் பயப்பட மாட்டான் என்று நேரடியாகக் கூறியிருக்கிறது. அப்புறம் 'ஆனந்தவல்லி' என்ற அந்தப் பகுதியை முடிக்கிற இடத்தில் மறுபடியும், மனோவாக்குகளால் எட்டமுடியாத ப்ரஹ்மானந்த அத்வைத நிலையை அடைந்தவன் ஓர் இடத்திலும் பயப்பட மாட்டானென்று சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் காலத்தில் ஒருபோதும் ('கதாசன') பயப்பட மாட்டான் என்றும், அப்புறம் ஓர் இடத்திலும் ('குதச்சன')

● தைத்திரீய உபநிஷத்தின் ஆனந்தவல்லி எனும் பகுதியில் ஏழாவது மந்த்ரம்.

★ முதல் அத்யாயம், நாலாம் ப்ராஹ்மணம், இரண்டாவது மந்த்ரம்.

★ ஆனந்தவல்லி நான்காம் மந்த்ரம்.

பயப்பட மாட்டான் என்றும் சொன்னதால், இப்போது ஸயன்ஸில் ஸகல தத்வங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு விடும் இரண்டு ஆதார வஸ்துக்கள் என்று சொல்லும் Time, Space இரண்டையும் சொன்னதாகிவிடுகிறது. இதேபோல ப்ரஹதாரண்யகத்திலும் (நான்காம் அத்யாயத்தின் நான்காம் பிரிவான) சாரீரக ப்ராஹ்மணம் எனும் ஸெக்ஷனின் கடைசி மந்த்ரங்களில் ஆத்மஞானியை வர்ணித்துவிட்டு முடிவாக, ப்ரஹ்மமேயான ஆத்மா அஜரமானது (மூப்பில்லாதது), அமரமானது, அம்ருதமானது என்று அடுக்குமொழியில் சொல்லி, இவற்றோடு அது அபயமானது என்றும் கூறியிருக்கிறது. மறுபடியும் தனியாக எடுத்து, 'ஆமாம், ப்ரஹ்மம் என்றால் அபயம்தான். தன் ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமாகத் தெரிந்துகொண்டவன் பயமேயில்லாதவனாகிறான்' என்று முத்தாய்ப்பு வைத்திருக்கிறது.

அபயம்-மோக்ஷம்; பயம் - ஸம்ஸாரம்

மோக்ஷ ஸ்தானம் அபயம் என்பதால் பயம் என்பது எந்த ஸ்தானத்தைக் குறிக்கும் என்று கண்டுபிடித்துவிடலாம். பயமும் அபயமும் ஒன்றுக்கொன்று 'ஆப்போஸிட்'. அதனால், பயத்தின் ஸ்தானம் மோக்ஷத்துக்கு 'ஆப்போஸிட்'டாக இருக்க வேண்டும். மோக்ஷம் என்றால் 'விடுபட்ட நிலை'. அதற்கு ஆப்போஸிட் 'கட்டுப்பட்ட நிலை'. இதைப் 'பந்தம்' என்பார்கள். பந்த-மோக்ஷம் என்று சொல்வது வழக்கம். லோக வாழ்க்கையான ஸம்ஸாரம்தான் பந்தம். ஸம்ஸார பந்தம் என்று சேர்த்தே சொல்கிறோமல்லவா? அதனால் பயம் என்பது சம்ஸாரத்தைக் குறித்துத்தான். இந்தத் தடவை ஜன்மா வந்துவிட்டது. இந்த ஜன்மா முடிந்து சரீரம் போய்விட்ட பிறகாவது இன்னொரு ஜன்மா, மறுபடியும் சரீரம் என்று வராமலிருக்க வேண்டும். அதாவது மறுபடி ஸம்ஸார பந்தத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் விடுபட்டு மோக்ஷ ஸ்தானம்

சேர வேண்டும். செத்தபின் 'புனரபி ஜனனம்' வந்துவிடுமோ என்பதுதான் பெரிய பயத்துக்குரிய விஷயம். 'பெரிய பயம்' என்று நான் சொன்னதையே பகவான் 'மஹத் பயம்' என்று ஓர் இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்★. கர்மயோகம் என்பதாகப் பலனில் ஆசையில்லாமல் சாஸ்த்ரம் விதித்த கர்மாக்களை வழுவறப் பண்ண வேண்டும் என்று உபதேசிக்க வந்த பகவான் இந்த நிஷ்காம்ய கர்ம யோகத்தைக் கொஞ்சம் பின்பற்ற ஆரம்பித்தாலும் போதும், அது பெரிய பயத்திலிருந்து ('மஹதோ பயாத்') காப்பாற்றிவிடும் என்கிறார்:

ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்

காம்ய கர்மமாக ஸ்வய ஆசையின்மீதே பண்ணும் கர்மா தான் ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டிப் போடுவது. நிஷ்காம்ய கர்மமோ இந்தக் கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ள உதவி பண்ணுவது. ஆகையினால் மஹா பயத்திலிருந்து அது காப்பாற்றும் என்று பகவான் சொல்லும் இடத்தில் 'மஹாபயம்' என்பது ஸம்ஸார பயம்தானென்று ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்.

நரக பயம்

கட்டவிழ்த்துவிட்டால் மோக்ஷம். கட்டிலேயே இருக்கப் பண்ணுவது என்றால் மறுபடி ஜன்மா எடுத்து சம்சாரத்தில் உழலும்படிச் செய்வது. செத்த அப்புறம் இப்படி இன்னொரு உடம்பிலே போட்டுக் கட்டிவிடுவானோ என்ற பயம். இதிலேயே கிளை விடுவதாக இன்னொரு பயம், செத்ததற்கு அப்புறம் நரகத்திலே போய் மஹா கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்குமோ என்பது. கர்மா மூட்டை சாதாரணத் தப்புகள் உள்ளதாயிருந்தால் இந்தப் பூலோகத்தில் மறு ஜன்மா எடுப்பதோடு

★ கீதை 2.40

போகும். இதுவே பெரிய கஷ்டந்தான். ஸம்ஸார பந்தந்தான். ஆனதால் பயத்துக்குக் காரணமாகிறது. ஆனால், சாதாரணத் தப்போடு போகாமல் மஹா பாபங்களைச் செய்து நாம் மூட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தாலோ, செத்துவிட்டு, மறுபடி இந்த லோகத்திலேயே இன்னொரு உடம்பு எடுப்பதற்கு முந்தி, இதைவிட ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டம் தருவதான நரக லோகத் துக்குப் போய் சொல்ல முடியாத சித்ரவதைகள் படவேண்டும். மனுஷ உடம்பால் தாங்கமுடியாத சித்ரவதைகளைத் தாங்கி அவதிப்படுவதற்காகவே யாதனா சரீரம் என்ற ஒன்றை எடுத் துக் கொண்டு நரகத்திலே போய்ப் படாதபாடு படவேண்டும்.

ஆகையால் மோக்ஷத்துக்கு 'ஆப்போஸிட்' ஸம்ஸாரம் என்றால், அதிலும் ரொம்ப 'ஆப்போஸிட்'டாக இருப்பது நரகம். ஆகையினால், பூர்வசாஸ்த்ரங்களில், 'பயங்கரமானது', 'கஷ்டமானது' என்று வருகிற இடங்களில் நரகத்திலே தள்ளுவ தையே இவை குறிப்பதாக ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணுவ துண்டு.

ஏக ஸத்யமாக ஆகாமல் த்வைதமாக இருக்கிறவரையில் இன்னொன்றால் பயம் ஏற்படுகிறது என்று பார்த்தோம்.

ஏக ஸத்யமாக ஆவதுதான் மோக்ஷம் – பரிபூர்ணமாக விடுபட்ட நிலை வீடு, விடுதலை என்பது.

'எதிலிருந்து விடுதலை, ஸ்வாமிகளே?'

'ஸம்ஸாரத்திலிருந்து.'

'இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எதனால் கட்டுப்பட்டோம்?'

'கர்மாவினால்! இது தெரியவில்லையா அப்பா?'

'எதனால் கர்மா பண்ணினோம்?'

'ஆசைகளைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வதற்காகத்தான்.'

'ஆசை எதனால் உண்டாயிற்று?'

மனஸ் என்று ஒன்று இருப்பதால், மனஸ்தான் இந்த்ரியங்க

ளின் வழியாகத் தன் ஆசைப் பூர்த்திக்கான அனுபவங்களை, அனேகக் காரியங்களின் மூலம் பெறுகிறது. சினிமா பார்ப்பது, வம்பு பேசுவது, கண்ட வஸ்துக்களைத் தின்னுவது என்று அனேகக் காரியங்கள்.

'அப்படியானால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை என்றால் மனஸிலிருந்தே விடுபட வேண்டும் என்றுதானே ஆகும்?'

'ஆமாம், அப்படித்தான்.'

'ஆனால் மனஸ் போய்விட்டால் நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே! அது போனால் நாமே போய்விட் மாதிரிதானே? அப்புறம் மோக்ஷ ஆனந்தம் என்று ஒன்றை யார் அனுபவிப்பது? இல்லாவிட்டால், மோக்ஷம் என்பது தூக்கம், மூர்ச்சை மாதிரி எதுவும் தெரியாமல் ஜடம் மாதிரி ஆகிவிடுவது தானா?'

இல்லை, இல்லை. அதுவே நிஜமான ஆனந்தம்; சாச்வதமான மாறாத ஆனந்தம். ப்ரஹ்மானந்தம், ஆத்மானந்தம் என்றே சொல்லப்படும் பேரின்பம். பரக்ருதத்தில் (நடைமுறையில்)கூட, நாம் ரொம்பவும் இன்பமான ஓர் அனுபவம் பெற்றால், 'ப்ரஹ்மானந்தமாயிருந்தது' என்றுதானே சொல்கிறோம்? ப்ரஹ்மம் இப்படிப்பட்டதா, இப்படிப் பட்டதா என்று தபஸ் பண்ணிப் பண்ணிப் பார்த்து, ஒவ்வொரு நிலையில் ஒவ்வொன்றை ப்ரஹ்மம் என்று நினைத்த ப்ருகு, முடிந்த முடிவான நிலையில் ஆனந்தம்தான் ப்ரஹ்மம் என்று தெரிந்து கொண்டார் என்று தைத்திரீயம் சொல்கிறது. அதனால் இந்த விஷயத்தைச் சொல்லும் செக்ஷனுக்கே 'ஆனந்தவல்லி' என்று பெயர்.

'எல்லாம் ஸரி, அனுபவிப்பதற்கு மனஸ் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால் ஆனந்தம் எப்படித் தெரியும், ஸ்வாமிகளே?'

இங்கேதானப்பா த்வைத – அத்வைத ஸமாசாரம் வருகிறது. **மனஸுக்கு இன்னொன்றைத்தான் தெரியும். தன்னைத் தெரியாது. மஹா ஸாமர்த்யத்தோடு எதையெதையோ**

தெரிந்து கொள்கிற அது தன்னையே தெரிந்து கொள்ள முடியாத மஹா அசடாக இருக்கிறது! நீயே ஆலோசித்துப் பாரப்பா, புரியும். மனஸினால் அதற்குப் புறம்பான விஷயங்களைத்தான் நினைக்கவும், புரிந்து கொள்ளவும், அனுபவிக்கவும் முடிகிறது. நீ எத்தனையோ நினைக்கிறாய், எழுதுகிறாய், தெரிந்து கொள்கிறாய், எக்ஸ்பீரியன்ஸ் பண்ணுகிறாய், ஆனால் இதை எல்லாம் செய்யும் உன் மனஸ் என்னவென்று உனக்குப் புலப்படுகிறதோ? அதை நிறுத்திவைத்து இன்னதென்று தன்னைத்தானே பார்த்து அறிந்துகொள்ளும்படிப் பண்ண முடிகிறதோ? இந்த நிமிஷம் நல்லதாய்த் தெரிகிற மனஸ் அடுத்த நிமிஷம் மஹா கெட்டதாய் விடுகிறது. இந்த ஸெகன்ட் ஸந்தோஷமாயிருக்கும் மனஸ் அடுத்த ஸெகன்ட் துக்கம் கொண்டாடுகிறது. இந்த க்ஷணம் ஏதோ கொஞ்சம் சாந்தமாயிருக்கிற மாதிரித் தோன்றுகிற இந்த மனஸு அடுத்த க்ஷணம் அப்படியிருக்குமா என்று தெரியவில்லை. இந்த மனஸ் என்பது என்ன? புரியவே இல்லை. 'இதனால்தான் ஜீவனுக்கு எல்லா அனுபவமும் ஏற்படுகின்றன. இது வேலை செய்யாமல் தூங்கிப்போனால், அல்லது மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிட்டால் எந்த அனுபவமுமேயில்லை' என்பதால் இதுவேதான் நாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படித்தான் நினைத்து நீ கேள்வி கேட்டாய்.

'ஆமாம் அப்படித்தான் நினைத்தேன். அப்படி இல்லை என்று நீங்கள் இன்னமும் காட்டவில்லை.'

ஸரி; தூக்கத்தின்போது, மூர்ச்சையின்போது உனக்கு எந்த அனுபவமும் இல்லை என்பது ஸரி. நாமிருக்கிறோம் என்பது உனக்குத் தெரியத்தான் இல்லை. ஆனால் நீ அப்போது நிஜமாகவே இல்லாமல் போய்விட்டாயா, என்ன? அப்படியானால், தூக்கத்துக்கு அப்புறம் எப்படி முழித்துக் கொண்டாய்? தூக்கம் கலைந்து எழுந்த அப்புறம் அப்படி ஜடமாகக் கிடந்ததற்கும் சேர்த்து வைத்து எப்படிக் காரியம் செய்ய ஆரம்பித்தாய்? மூர்ச்சையைப் பற்றியும் இப்படியே யோசித்துப்பார். தூக்கத்துக்கும், மூர்ச்சை போடுவதற்கும் முந்தி நீயாக இருந்த ஆஸாமியேதான் தூக்கம் கலைந்த பிற்பாடும், மூர்ச்சை தெளிந்த பிற்பாடும் நீயாக இருப்பது என்பதும் தெரிகிறதோல்லியோ? அப்போது உனக்கிருந்த அபிப்ராயங்கள், அனுபவங்

கள் உறவுமுறைகள் எல்லாம் இப்போதும் தொடர்ந்து வருகின்றன அல்லவா? அந்த உடம்பேதானே இப்போதும் உன் உடம்பாயிருக்கிறது? இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தூங்குகிற போதும், மூர்ச்சை போட்டுக் கிடந்தபோதும் உன் உயிர் இருக்கத்தானே செய்தது? ரத்த ஓட்டம், தேஹத்தில் உஷ்ணம், ச்வாஸம் எல்லாம் இருக்கத்தானே செய்தன? அதனால் மனஸ் இல்லாதபோது நீ இருக்கத்தான் இருந்தாய். அதாவது 'நான் நான்' என்று மனஸ் உள்ளபோதுதான் நாம் இருப்பதை நம்மால் தெரிந்து சொல்லிக் கொள்ள முடிகிறதென்றாலும், மனஸ் இல்லாத போதும்கூட நாம் இருந்து கொண்டுதானிருக்கிறோம்.

மனஸை வைத்துத்தான் ஸகல எண்ணமும், உணர்ச்சியும்; இவை இல்லாதபோது ஜீவன் ஜடத்துக்கு ஸமானம்தான் என்பதால் மனஸைத்தான் 'நாம்' என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இது இல்லாமலும் நம்மை ஜடமாகவோ, கிடமாகவோ எதுவோ ஒன்றாக உயிரோடு இருக்கப் பண்ணுவதாக இன்னொன்று இருக்கிறது என்னும்போது அதுதான் நம்முடைய நிஜமான 'நாம்' என்று ஆகிறது. எப்படியென்றால், மனஸ் இல்லாதபோதும் அது இருக்கிறது; ஆனால் அது இல்லாமல் போனால் மனஸும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சரீரத்தை விட்டு உயிர்த் தத்வம் போய்விட்ட பிறகு அந்தச் சரீரத்துக்கு உணர்ச்சியும் போய்த்தானே விடுகிறது? பிணத்துக்கு மனஸ் உண்டா? ஸரி, சரீரத்தை விட்டுப்போன உயிர்த் தத்வம் இந்த சரீரத்தில் இல்லாமல் போனாலும், தானே அடியோடு இல்லாமல் போய்விடுகிறதா என்றால் இல்லை. அதுதான் உயிராயிற்றே, அப்படியிருக்க அதுவே எப்படிச் சாக முடியும்? இதே மாதிரி, சரீரம் சாவதோடு மனஸும் செத்து விடுவதில்லை. கர்மாக்களை அனுபவிப்பதற்காக ஜீவன் இன்னொரு பிறப்பு எடுக்கும்போது, புதுப்பிறவியில் அது மறுபடியும் வேலையை ஆரம்பித்துவிடுகிறது. புதுப்பிறவி உண்டாகிறது என்னும்போதே உயிர்த் தத்வம் மறுபடி ஓர் உடம்பில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறது என்று ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஓர் உடம்பை விட்டுப்போன உயிர் இன்னொரு உடம்பை எடுத்துக் கொள்கிறது. மனஸும் இப்படிப் பண்ணுகிறது. அந்த மனஸையும் இந்த உயிர் தத்வந்தான்

தன்னோடு சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போய் இன்னொரு உடம்பிலிருந்து வேலை செய்ய வைக்கிறது!

மனஸ் வேலை செய்யாத நித்திரை, மூர்ச்சை முதலான ஸமயங்களிலும் உயிர் இருக்கிறது; ஆனால் உயிர் இல்லாத சரீரத்தில் மனஸ் வேலை செய்ய முடியவே இல்லை; அப்போது உடம்பும் அழுகி, கெட்டு, வீணாய்விடுகிறது என்பதிலிருந்து உயிரை ஒட்டிக்கொண்டுதான் மனஸ் வாழ முடியும், உடம்பும் வாழ முடியும், தனியாக அவற்றால் ஜீவிக்க முடியாது என்று தெரிகிறது. உடம்பை நாசம் பண்ணிவிட்டு உயிர் இன்னோர் உடம்பில் பிரவேசித்த பிற்பாடு, ஆனால் பிற்பாடுதான், மனஸ் அந்தப் புதிய உடம்பிலே வேலை தொடங்குகிறது என்பதிலிருந்தும் உயிர்தான் மனஸூம் தனக்கு அடிப்படையாகப் பற்றி வாழும் தத்வமென்பது 'கன்ஃபர்ம்' ஆகிறது.

மனக் கலப்பில்லாத உயிர் உணர்வு

அந்த உயிர் மனஸின் கலப்பு இல்லாமல், மனஸின் எண்ணங்கள், இந்த எண்ணங்களின் விளைவாக ஏற்படும் கர்மா ஆகியவற்றின் பந்தம் இல்லாமல் தனியாக இருப்பதை உணர்வதுதான் அத்வைத மோக்ஷம். அது ஜட ஸ்திதி அல்லவே அல்ல. 'ஜீவன்' என்பதே 'உயிர்' என்பதாயிருக்க, அந்த உயிர் தத்வம், எப்படி ஜீவனில்லாத ஜடமாக இருக்க முடியும்?

'பின்னே மனஸின் கலப்பு இல்லாமல் அது மாத்ரம் இருந்த ஸ்திதிகளான நித்ரையிலும், மூர்ச்சையிலும் கொஞ்சங்கூட உணர்ச்சியே இல்லாமல் ஜடம் மாதிரித்தானே கிடந்தோம்?'

உணர்ச்சி இல்லாமல் ஜடம் மாதிரிக் கிடந்ததென்பது வாஸ்தவம் அப்பா. ஆனால் இப்படி இருந்தது மனஸ்தான்;

உயிர் இல்லை. மனஸின் கலப்பில்லாத ஸ்திதி என்று நீயே சொன்னபடி, மனஸ் அப்போது உயிரைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தது. அதனால், உயிரின் ஜீவசக்தி மனஸில் இல்லாமலிருந்தது. இக்காரணத்தாலேயே மனஸ்தான் ஜடமாயிற்று. உயிர் அப்போதும் ஜீவசக்தியோடு இருக்கத்தான் செய்திருக்கிறது. அதனால்தான் ஹ்ருதயம், ச்வாஸ கோசம் முதலானவற்றை அது வேலை செய்ய வைத்திருக்கிறது. இப்போது பகவான் செய்கிற பெரிய மாயையிலே நம் எல்லோருக்கும் மனஸின் உணர்ச்சியையே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது; மனஸால் எதை உணர முடியுமோ அதையே நமதாக க்ரஹித்துக் கொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் மனஸ் நின்றுபோனபின் உயிர் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நமக்கு எது புரிவிக்கும் கருவியாயிருக்கிறதோ, அது வேலை செய்யாமல் நின்று போன விட்டு எதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? நாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டவுடன் லோகம் தெரியாமல் போகிறாற்போல, நம் மனஸ் வேலை நிறுத்தியவுடன் நம்மால் எந்த அனுபவமும் பெற முடியவில்லை. அதனால் ஜடமாய்விட்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டவுடன் நிஜமாகவே லோகம் இல்லாமல் போய்விட்டதா என்ன? கடிகாரம் நின்று போய்விட்டால் நமக்கு 'டைம்' தெரியவில்லை; அதனால் காலமே நின்று போனதாகுமா என்ன?

மனஸ் போனபின் உள்ள உயிர்தத்வத்துக்கும் உணர்ச்சி இருக்கிறது. அதுதான் ஸத்யமான, சாச்வதமான உணர்வே! 'பேர் உணர்வு' என்று அதைத்தான் சொல்கிறார்கள். சைதன்யம், ஞானம் என்பதும் அதைத்தான். அதற்கு ஞானம் இருக்கிறது என்பதுகூட ஸரியில்லை. அதுவே ஞானம், சைதன்யம், சித் ஸ்வரூபம், சின்மாத்ரம் என்றும் சொல்வார்கள். இங்கிலீஷிலும் அழகாகச் சொல்கிறார்கள்: மனஸ் அனேக விஷயங்களை உணருவதை, 'அது conscious – ஆக இருக்கிறது' என்று சின்ன 'c' போட்டுச் சொல்கிறார்கள்; ஜீவனுடைய ஜீவனான நிஜ தத்வம் தானே உணர்வாக இருப்பதை காபிடல் C போட்டு Consciousness என்கிறார்கள்.

'மனஸில்லாதபோதும், அதற்கும் மேலான நம்முடைய உயிர் தத்வமாயிருப்பதுதான் நிஜத்தில் நாமாக இருக்க வேண்டும். அதை அண்டியே தனக்கு ஜீவகளையைப் பெறுகிற மனஸ்

நிஜ நாமாக இருக்க முடியாது. (உடம்பும் இப்படியே நிஜநாமாக இருக்க முடியாது.) மனஸ் இல்லாமல் நாம் இருக்கிற நிலை உண்டு, ஆனால் உயிர் இல்லாமல் இருக்கவே முடியாது என்பதாலேயே உயிர்தான் நாம் என்றாகிறது. ஏனென்றால், மனஸ் நாமென்றால், தூக்கத்தில் அது இல்லாத தால் நாமே இல்லை என்று ஆகிவிட வேண்டுமே! அப்படி ஆகவில்லையே!

ஆத்ம உணர்வும், மனோ வாழ்க்கையும்

இப்படியாக வேறே ஒரு நிஜ நாம் இருக்கிறது. அது எப்படி ஞானமயமாய், ஆனந்தப் பேருணர்வாயிருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாதபடி மாயையானது மனஸின் திரை யைப் போட்டு, மனஸின் அனுபவங்களை மட்டுமே ஜீவன் தனதாக நினைத்து, பெற்று, அனுபவிக்கும்படியாக வைத்திருக் கிறது.

நிஜ நாமாக இருந்து அதன் உணர்வை அறிய வேண்டும், அதுவாகவே ஆகவேண்டும் என்று நாம் ஸதா ஸர்வகாலமும் விரும்பி, தவித்து, பாடுபட்டு ஸாதனை, ஆத்ம விசாரம் பண்ணிக்கொண்டு, மாயைத் திரையைப் போட்டிருக்கும் பக வானிடமே அதை விலக்கும்படி ப்ரார்த்தனை செய்து கொண் டேயிருந்தால் நிஜமாகவே மனஸ் உருகிக் கரைந்து போய் விடும்; எது நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமோ அந்த ஆத்மா ப்ரகாசிக்க ஆரம்பித்துவிடும். தூக்கத்தையும் மூர்ச்சையையும் போலில்லாமல், 'மனஸ் போனதால் அறிய முடியவில்லை, உணர முடியவில்லை' என்று இல்லாமல் அப்போதுதான் இதற்கு மேம்பட்டதாகத் தன்னைத்தானே அறியும் அறிவாக வும், தன்னைத்தானே உணரும் ஆனந்த ஸ்வானுபூதியாகவும் இருக்கலாம். தன்னை உணர்ந்து அறிவதே அங்கே ஆனந்தம்; தானே ஆனந்தம்!

இப்போது நாம் எதோடு நம்மையே ஐடின்டிஃபை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோமோ (அதுவேதான் நாமாக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ) அந்த மனஸுக்குத் தன்னைத் தெரியவே தெரியாது. பிறவற்றைத்தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதற்குக் 'கான்வர்ஸா'க (எதிர்வெட்டாக), நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாக உள்ளபோது தன்னை மட்டுந்தான் தெரியும்; பிற வஸ்து எதுவுமே தெரியாது.

தெரியாதது மட்டுமில்லை; ஆத்மாவுக்கு வேறான பிற வஸ்து என்று ஒன்று இல்லவே இல்லை என்பது ஞானவிசாரம் செய்தால் தெரியும். ஆத்மானுபவ நிலையில் வேறொரு வஸ்து தெரியவில்லை என்றால், அது ஒருவன் கண்ணை மூடிக்கொள்ளும்போது லோகம் வெளியில் இருந்து கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்கு மட்டும் தெரியாமற் போவதுபோல மட்டுமில்லை. ஸத்யமாகவே ஆத்மாவுக்கு வேறாக எதுவும் இல்லை. அதிலிருந்தே மாயையால் ஜீவமனஸ், அதற்குச் செயற்களமாயுள்ள ஜகத் முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கற்பிக்கப்பட்டவை என்பதால் அவை அடிப்படையில் தாமே ஸத்யமானவை அல்ல என்றாகிவிடுகிறது. நம்மிடமிருந்து ஒரு மாயத்தோற்றம் உண்டானால் அந்தத் தோற்றம் நாமில்லைதானே? அதாவது நம்மையே வேறே யாரோ என்று எண்ணிக் கொள்ளும்படியாக நம்மிடம் ஒரு வேஷம் கற்பிக்கப்பட்டால் அந்த வேஷம் நிஜமான நாமல்ல அல்லவா? ஆனாலும் நாம் இல்லாமல் அந்த வேஷம் உண்டாக முடியாது. அதைக் கல்பிக்க ஓர் அடிப்படை இருந்தால்தான் இதன் மேல் அதை ஏற்றிக்காட்ட முடியும். ஆசார்யாள் இதை 'அத்யாஸம்' என்று சொல்வார். **Super-imposition** என்கிறார்கள். **Substratum** என்கிற அடிப்படை 'அதிஷ்டானம்.' அதன்மேலே அத்யாஸமாக இன்னொன்று ஏற்றிக்காட்டப்படுகிறது. வேஷம் போட ஒரு ஆஸாமி இல்லாவிட்டால் வேஷமேயில்லை என்கிறதுபோல அதிஷ்டான ஆத்மா இல்லாமல் அதன்மேல் அத்யாஸமாக ஆரோபணம் செய்யப்படுகிற (ஏற்றுவிக்கப்படுகிற, தோற்றுவிக்கப்படுகிற) மாய மனஸும், மாயமான ஜகத்துக்கும் இல்லை. ஆனால் ஆத்மா அவற்றில் இல்லவே இல்லை. வேஷத்துக்குள் நிஜ ஆஸாமி கொஞ்சமாவது இருக்கி

றானா? வேஷத்தைக் கலைத்தபின் அந்தக் கதாபாத்ரத்துக்கு இருந்த பேர், அதன் கதை எதுவுமே துளிக்கூட இவனுடைய தாக இல்லாமல் போய்த்தானே விடுகின்றன? அப்போதும் இவன்பாட்டுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பாதிக்கப்படாமல் தான் இருந்தபடியேதானே இருக்கிறான்? வேஷத்திலேயே நிஜ ஆஸாமி கொஞ்சமாவது இருந்தால், வேஷம் போன பிற்பாடு அந்தக் கொஞ்சம் போய் இவன் மூளியாகி இருக்க வேண் டுமே! அப்படிக் காணோமே!

இதே மாதிரிதான் ஆத்மாவில் மாயா கல்பிதமாக, அதா வது வேஷமாக ஏற்பட்ட ஜீவ ஜகத்துகள் ஆத்மா இன்றி இருக்கவே முடியாது என்றாலும் ஆத்மா இவற்றிலே இல்லை. இதைத்தான் பகவான்.

மத்-ஸ்தாநி ஸர்வ பூதாநி நச(அ)ஹம் தேஷு
(அ)வஸ்தித:

அதாவது, 'ஸர்வ பூதங்களும் என்னிடமே இருப்பு உடை யன; ஆனால் நான் அவற்றில் இல்லை' என்கிறார். ★

'நான் அவற்றில் இல்லை' என்றால் ஆத்மா ஜீவஜகத்துக் களில் இல்லை என்று அர்த்தம். 'ஆத்மா ஜீவனில் இல்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்?' என்றால், ஜீவனின் நிஜ ஸ்வரூப மான ஆத்மா மாயா கல்பிதத்தால் அந்த ஆத்மாவை அறியாத தனியான ஜீவத்வம் என்பதோடு, இன்டிவிஜுவாலிடியோடு இருக்கும் ஸ்திதி நிஜம் இல்லை என்றுதானே அர்த்தம்? கல்பனை என்றாலே நிஜமில்லை என்று தானே அர்த்தம். ஸரி, இந்த ஜீவத்வம் (இன்டிவிஜுவாலிடி) என்பதை (ஆத்மாவை அறியாத) நாம் என்னவா நினைத்து 'ஐடின்டிஃபை' செய்து கொண்டிருக்கிறோம்? மனஸாகத்தான். இப்போது என்னவோ நாம் தோண்டித் துருவிப் பார்த்து மனஸுக்கு மேலே உயிர் தத்வமாக ஒன்று இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்தாலும், இது நம்முடைய வாழ்க்கை நடைமுறையில் உண்மையாக நிலைக்க வில்லை. நாம் என்பது நம் மனஸ்தான் என்ற எண்ணத்திலேயே

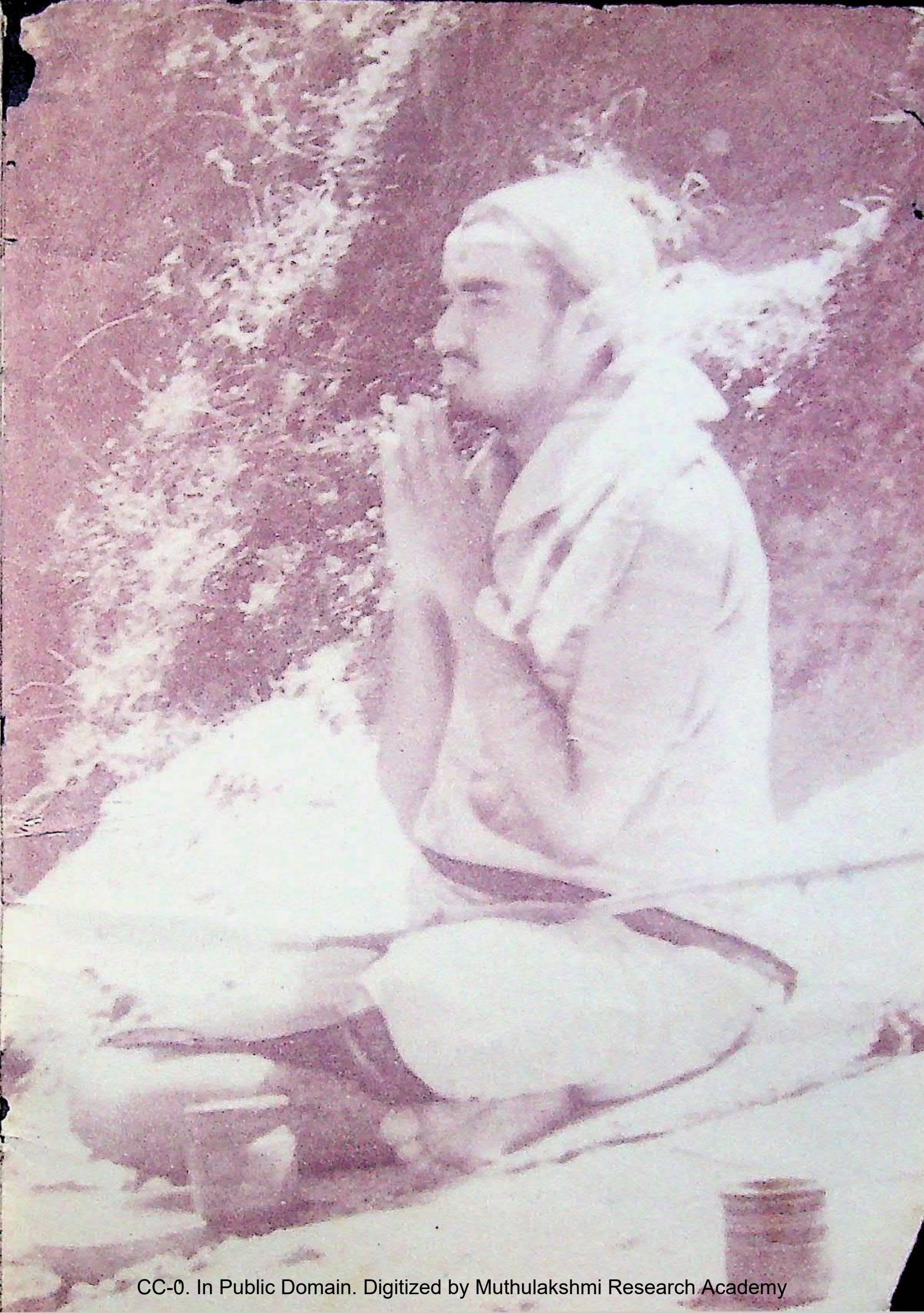
★ கீதை 9.4, அருள் உரை 1-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கண்ணன் சொன்னான், கம்பனும் சொன்னான் உரை ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.

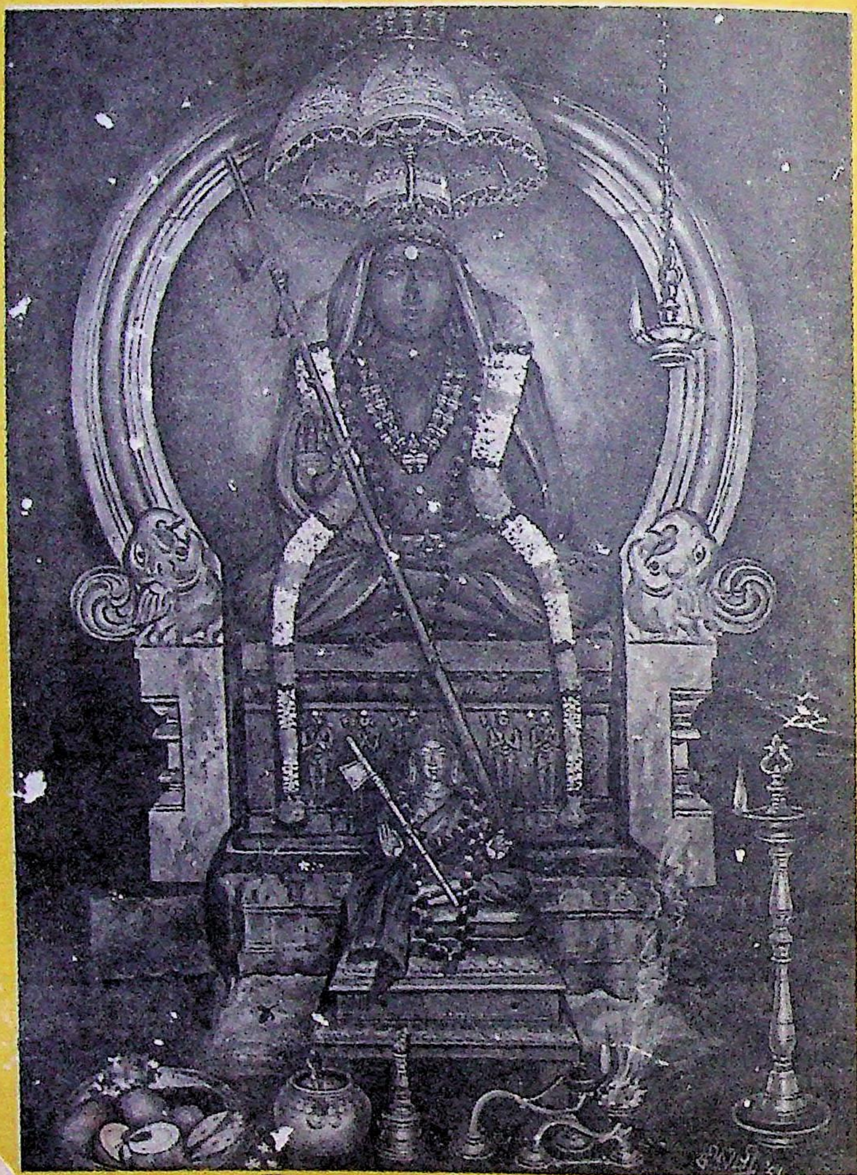
தான் நம்முடைய வாழ்க்கை நடக்கிறது.

வாழ்க்கை என்று எதைச் சொல்கிறோம்? சாப்பிடுவது, கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வது, குழந்தை குட்டி பெறுவது, படிப்பது, ஸம்பாதிப்பது, ஊர் ஊராய் ஓடுவது, பாட்டு கேட்பது, ஸினிமா பார்ப்பது, நாவல் படிப்பது என்று இப்படி அனேகக் கார்யங்களைப் பண்ணுவதைத்தான் வாழ்க்கை என்றும் ஜீவனம் என்றும் சொல்கிறோம். இந்தக் கார்யங்களில் நம்மைச் செலுத்துவதாக அனேக எண்ணங்கள் இருக்கின்றன. இந்த எண்ணங்களை எல்லாம் பிறப்பிப்பது மனஸ். கார்யங்களில் நம் இந்த்ரியங்களை ஏவுவதும் அதுதான். ஆகையால் தனி ஜீவன் என்கிறவனின் ஸாரமாகத் தோன்றுகிற ஜீவனம் என்பதே மனஸை ஸென்டராக வைத்து நடத்தப்படுவதுதான். எண்ணத்தினாலும் கார்யத்தினாலும் உருவாகிற ஜீவனம் என்பது எண்ணமும் கார்யமுமில்லாத ஆத்மாவைக் குறித்ததாக இருக்க முடியாதுதானே? ஆக, என்ன முடிவுக்கு வருகிறோமென்றால், ஃபிலாஸஃபி முடிவில் நாம் எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் ஸரி, லோகத்திலே ஜீவனம், ஜீவத்வம் என்றால் அவை மனஸை வைத்துத்தான்! ஆகையால் 'நான் ஜீவ ஜகத்தில் இல்லை' என்று பகவான் அடித்துச் சொல்கிறபடி ஆத்மா ஜீவ பாவத்தில் இல்லை என்றால், அது மனஸிலே இல்லை என்றே அர்த்தம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

காஞ்சிபுரம் - ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் சன்னிதி